

CVETJE

z vrtov sv. Frančiška

Svetovni kongres Kristusa Kralja
v Ljubljani 25.—30. julija 1939

Letnik LVI - Julij 1939 - Štev. 7.

Vsebinska 7. številka: Pozdravljen Zveličar! 193. — In ti slovenska Ljubljana... 194. — Kristusu Kralju! 196. — Glasniki velikega Kralja 197. — Pod žezlo Kristusa Kralja! 199. — Tretjeredniki! Na kongres Kristusa Kralja v Ljubljani! 201. — Cerkev Kristusa Kralja v Hrastniku 203. — Plačaj, kar si dolžan! 204. — Pozor, tretjeredniki! 205. — P. Dr. Angelik Tominec - ob srebrni gloriји 206. — Cerkev Kristusa Kralja v Logarjevi dolini 208. — Sv. Bonaventura 209. — Zahtevamo dosledno krščanstvo tudi v mednarodne odnose! 210. — P. Linus Prah O. M. Cap. — sedemdesetletnik 221. — Naši izseljenci 211 + 217. — Proslava 700 letnice minoritskega samostana in vse slovenski tretjeredni tabor v Ptujju 5. 6. 7. avgusta 1939. 212. — Tretjeredniki! Na slovenski tretjeredni tabor v Ptujju! 213. — Kako se gibljejo tretjeredne skupščine 213. — Srebrni jubilej p. Kerubina Tuška. 216. — Francišškova madina 216. — Pismo kitajske misljonarke 218. — Razgled po svetu 220. — In naj molijo za mrtve... 222. — Pax et bonum! Mir in vse dobro! 223.

Celeletna naročnina »Cvetja« za leto 1939

Za Jugoslavijo 15 din; za Italijo 10 lir; za Nemčijo 1.50 m.; za Ameriko 1 dol.; za druge države protivrednost 24 din. — Posamezna številka 2 din. — Izhaja mesečno. Z dovoljenjem cerkvenih in redovnih oblasti izdaja Franč. prov. sv. Križa. — Zastopnik p. Feliks Tavčar, O. F. M., prov. prokurator. — Urednik: p. Odilo Hajšek, O. F. M. Uredništvo in Upravištvo »Cvetja« Ljubljana, Francišškanski samostan. Številka ček. računa za Jugoslavijo: 11.495.

Natisnila frančiškanska tiskarna, Rocno, p. št. Vid nad Ljubljano (P. B. Markelj)

Rimsko serafinski koledar za leto 1939

J u l i j

1 S		Predragoc. Kri Jezusova.			M. B.; Kanon. sv. Franč.
2 N	VO.	5. pobinkoštna ned. Obiskanje Marije Device.	17 P	Čm.	S. Aleš sp. molitve za mrtve!
3 P	Čm.	S. Leon II. p.	18 T		S. Kamil sp.; Symforosa
4 T	Čm.	B. Rajmund m. 1. r.	19 S		S. Vincencij Pavelski, sp.
5 S		Sv. Ciril in Metod škof.	20 Č		S. Hieronim Emiljan;
6 Č		Osmina sv. Petra in Pavla.	21 P	PO.	B. Angelina 3. r.;
7 P	Čm.	Od dneva.	22 S		S. Marija Magdalena spok.
8 S	PO.	S. Elizabeta Port. 3. r.	23 N	PO.	8. pobinkoštna ned. S. Lavrencij 1. r.; Apolinar; Lib.
9 N	PO.	6. pobinkoštna ned. S. Nikolaj in tov. Gorkum. muč.	24 P		B. Kunigunda 2. r.; Krist.
10 P		B. Emanuel in tov. muč.	25 T		S. Jakob apostol;
11 T	PO.	S. Veronika Julj. 2. r. Pij p.	26 S	PO.	S. Ana, mati M. Dev.;
12 S		S. Janez Gv.; (Moh. in Fort.)	27 Č	PO.	B. Marija Magd. 2. r.;
13 C	PO.	S. Frančišek Sol. 1. r.	28 P	Čm.	S. Nazarij, Celz, Viktor;
14 P	PO.	S. Bonaventura, šk. in kard.	29 S	Čm.	S. Marta dev.; Feliks in tov.;
15 S		Presv. Grob N. G. J. Kr.	30 N		9. pobinkoštna ned. B. Simon, Peter in Arhangel 1. r.;
16 N		7. pobinkoštna ned. Karmel.	31 P		S. Ignacij Loj. sp.

Razlaga kratic:

VO. — vesoljna odveza. PO. — popolni odpustek. Čm. — črna maša, ki je dotični dan dovoljena.

Ljudska posojilnica v Ljubljani

r. z. z neom. z.

Ljubljana, Miklošičeva cesta 6

(v lastni palači)

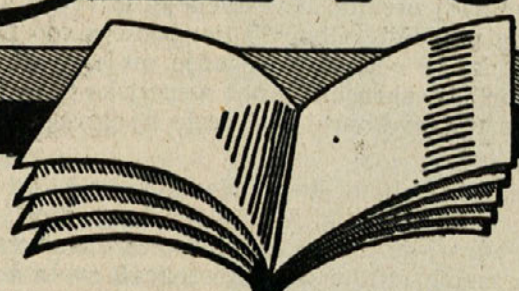
Obrestuje hranilne vloge najugodnejše

*

Novo in stare vloge, ki so v celoti

vsak čas razpoložljive, obrestuje po 4%, proti odpovedi 5%

CVETJE

Letnik LVI
Ljubljana

1939-VII.
Julij

P. EVSTAHLJ:

Pozdravljen, Zveličar!

(Evharistični slavospev za kongres Kristusa Kralja)

1. Pozdravljen, Zveličar! Živa Modrost,
v naročju božanstva Večna Mladost!
Z Očetom in Duhom Kralj in Vladar!
Lastnina je Tvoja slehrna stvar. —
Ko človek se z grehom od néba je ločil,
Ti sam si z naravo se našo poročil:
po Materi svoji postal si nam brat
Očetu poklonil za nas zadoščenje,
in s smrtjo na križu donesel rešenje,
in milosti vrnil zaklad...

3. Pozdravljen, Zveličar! Milosti Knez!
Ti žarno središče jasnih nebes!
K Očetu višav si blažena Pot,
Ti v srcih nam vladaš, Kristus Gospod!
Zavlada na zemlji kraljestvo naj Tvoje,
vsak narod navdušeno Tebi naj poje,
saj angelska miza vsem skupna je vez
in Tvoja nam Mati Gospa je, Kraljica —
naj Ona bo Cerkvi vsak čas pomočnica,
da gorel ljubezni bo kres!

2. Pozdravljen, Zveličar! Blaga Skrivnost,
v podobi prikrivaš vso visokost!
Apostolom dal si sveto oblast
nad Kruhom življenja v rajsko nam rast!
V Svetosti je Duhu spočela Devica,
v daritvenem Kruhu je ista resnica:
Tvoj mašnik, Zveličar — v njem Tvoja je
moč —
Izreče besedo: — in dana je Mana,
Telo poveličano, vernikom glava —
skrivnostno sl, Bog, pričujoč!

4. Pozdravljen, Zveličar, blagor svetá!
Gospodstvo naj Tvoje človek prizna —
in v večno življenje Tvoj mu bo Križ!
Ljubeče med nami v Svetstvu živiš...
Zahvaljen, da hotel za nas si trpeti,
zahvaljen, da vernik Te more prejeti!
Hvaležno izročamo srca Ti, v dar...
Po Tebi častimo Očeta višave
in Njega, ki z Vama enake je slave,
Ljubezen in blaženstva žar...

5. Pozdravljen, Zveličar! — V dvorih neba
izlivaš potoke živih vodá —
Pozdravljeno bodi, Rešnje Telo!
Oživiljaj nam duše s svojo močjo!
— Presveta nas Kri bo duhovno oprala,
da bodo telesa čistiljiva vstala,
ko vzide v svetlobi Tvoj véliki dan,
ko s slavo ovenča naj Bog troedini
pri Tebi, Zveličar, v nebes domovini;
— tam pel Ti na vek bo zemljan.

In ti slovenska Ljubljana . . .

In ti bela Ljubljana, prestolica zemlje slovenske, nikakor nisi najmanjša med prestolicami katoliških narodov. Kajti v tebi bo ta mesec Kristus Kralj zavzel svoj prestol. Najodličnejši iz vsega katoliškega sveta bodo prišli, se mu poklonit. Obnovili mu bodo svojo prisego zvestobe in se posvetovali, kako bi očuvali dosedanje meje njegovega kraljestva na zemlji in jih razširili do skrajnih robov zemeljske oble, koder bije kako človeško srce ter po naravi koprne pod žezlo njegovega sladkega kraljevanja.

Komu bi bil znan Betlehem, komu Nazaret, ko bi se v prvem ne bil rodil in iz drugega izhajal On, ki je Kralj neba in Kralj sveta, Kristus Jezus. Po njem in radi njega sta ta dva mesteca znana vsakemu krščanskemu otroku, ki o raznih milijonskih prestolicah sveta še ničesar ne ve. Komu bi bila naša bela Ljubljana, ki je v primeri z milijonskimi velemeesti še vedno le dolga vas, znana, ko bi ne bila s svojim veličastnim jugoslovanskim evharističnim kongresom obrnila oči vsega katoliškega sveta nase. Še bolj pozoren bo postal ves verni svet nanjo po VI. svetovnem kongresu Kristusa Kralja, ki se bo od 25.—30. julija vršil v njej. Ponosni smo lahko na to kot Slovenci, še bolj pa kot katoličani.

A s to častjo je združena tudi velika odgovornost, narodna in katoliška. Narodna, da ob priliki teh slavnostnih dni številnim tujcem ne bomo kazali le naše lepe domovine, s tolikimi biseri posejane, ampak da se bomo izkazali tudi vredne tega naravnega bogastva, s katerim nas je Stvarnik naravnost razkošno obdaril. Kajti le duševno visoko stoječ, srčno plemenit in olikan narod je vredna podoba takega krasnega naravnega okvirja. Podoba naroda nasprotnih lastnosti je v takem okvirju še grša. Mi Slovenci se kaj radi pobahamo, da smo narodna podoba kot nalašč za tak okvir. Oni, katerim pri ponosnem trkanju na prsa glede vere precej votlo doni, tem bolj naglašajo, kak kulturno visoko stoječ in plemenit narod smo.

Po svoji najgloblji naravi to gotovo smo. Žal pa, da je med nami tudi mnogo nežnih Jakobov, ovitih s ščetinasto kozlovsko kožo. Neko posebno satansko veselje in zadoščenje imajo, če se morejo izzivajoče ob kaj svetega, Bogu posvečenega obregniti. Vi, ki še niste bili dosti po svetu, ste se nekako navadili tega, ker vsak dan slišite. Nič vas več tako ne zbode in zaskeli. Kulturen in še veren tujec, kakršen bo zdaj prišel med nas, ali pa tudi rojak, ki se iz kulturnih dežela vrača v domovino, pa neizmerno grenko občuti ta naš narodni madež. Še posebno, če iz ust umsko višje stoječega človeka, morda celo v državni uniformi čuje kaj takega, kar se je meni te dni pripetilo. Jaz mislim, da bi morali tudi voditelji onih, ki jim ni za Kristusa Kralja, svoje pozvati, naj bodo v teh dneh dostojni, da ne bodo pljuvali v svojo lastno narodno skledo.

Še večja pa je naša katoliška odgovornost. Čast nad vse časti je bila za zaničevani Nazaret, da je iz njega izšel judovski Mesija, Odrešenik sveta in Kralj vesoljstva. A te časti Nazaret ni znal ceniti, niti je v svoj blagor obrniti. Se jih je sicer neka nevoščljivost lotila, ko so čuli o njegovih čudežnih delih drugod. Zato jim je bilo kar prav, ko je nastopil tudi v njihovi shodnici. Le to je bilo proti njihovem vaškemu ponosu, da je bil sin ubogega tesarja. Ko jim je pa še par resničnih povedal, so razjarjeni vstali, ga vrgli iz mesta ter odvedli na rob hriba, da bi ga pahni-

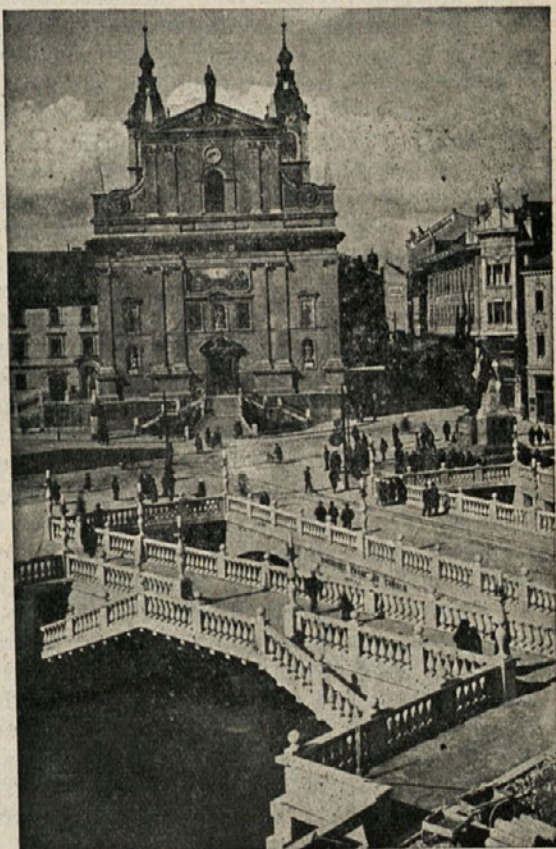
li v prepad. Morda so si po tej sramoti, ki so si jo naprtli, želeli, da bi jih sploh ne bil obiskal.

Čast, velika čast je za Ljubljano, da je bila izbrana za mesto VI. svetovnega kongresa Kristusa Kralja. Ali bo pa tudi pokazala, da jo je zaslužila in si jo je prva v prid obrnila? To se bo šele videlo, ko se plamen tega verskega kresa sedsede. Bo li pustil za seboj le črn slamat dim, ali žerjavico, ob kateri si bo naš narod svoje versko otrple ude nanovo ogrel? Vsekako je naša skupna želja, da bi Kristus absolutno zopet zavladal najprej v srcu naše domovine, potem pa še po našem podeželju, tja gori do zadnje hribovske kočee in do zadnjega našega človeka, ki se mu je izneveril, da bi zavladal v vsem našem zasebnem in javnem življenju.

Toda če naj to ne ostane samo naša pobožna želja, bo treba še bolj po kongresu, kot pred kongresom zapeti: »Kvišku zdaj dežela vsa!« Vsak, prav vsak, ki mu je prisega Kristusu Kralju še sveta, se mora odzvati splošni mobilizaciji za zopetno pokristjanjenje vsega našega že tako poganiziranega zasebnega, družinskega in javnega življenja. Ako ne pojdemo s to voljo na kongres, da si jo ob njegovem ognju še bolj pojeklenimo, potem bomo kot katoličani tako slabo izkoristili to čast, kot Nazarenčani. Z njim bomo v tem slučaju osramočeni priznavali: Bolje, da bi ga ne bilo med nami!

Tega seveda Bog ne daj! Zato le vsak pogumno, brez oklevanja na delo, ker ta naš največji mednarodni dan je blizu. Naj po veličastnosti ne zaostaja za narodnim evharističnim kongresom. Potem pa ne demobilizirati, dokler ne bodo resolucije kongresa meso postale in bo Kristus zopet zakraljeval med nami. Ti slovenska Ljubljana, tako počaščena, se pa zavedaj, da si srce v našem narodnem telesu, ki mora plati oživljajočo kri po vsem telesu, v narodnem in verskem oziru. Ne pusti, da bi domovina versko hirala in izhirala na oslabeledosti srca. Saj bi potem tudi narodno izhirala, majhna kot je. In tega gotovo tudi ti nočeš, ki samo narodno čutiš.

Naj bo kongres Kristusa Kralja mejnik v naši zgodovini, ob katerem se je ustavil razkroj naše vernosti, po kateri smo bili doslej svetu znani in se je naša pot začela zopet viti navzgor, v podobnost njega, ki ga kličemo: Hrepenenje večnih višav. Ti naša prestolnica pa hodi pred nami kot Mojzes pred Izraelci.

Franciškska cerkev v Ljubljani

Kristusu Kralju!

Na zemeljski obli živi približno 2000 milijonov ljudi. Od teh je nad 1400 milijonov poganov in mohamedancev in le 600 milijonov kristjanov, od teh le 400 milijonov katoličanov. Mnogoteri od teh so le po krstni knjigi udje Kristusove Cerkve, zlasti po velikih mestih. Ni treba biti prebister opazovalec, da ne bi opazil kaj kmalu, kako malo dejanskega katoličanstva je med izobraženstvom, kako obrača hrbet Cerkvi delavstvo, kako žalostne nenravne razmere se širijo celo na deželo po slabem vzgledu, po ustni in tiskani propagandi. Evropa, ki je bila nekđaj popolnoma katoliška, globoko verna, je danes versko razcepljena, nekrščanska tako, da ji črnogledi celo prerokujejo popolen propad. Amerika hlasta po silnih gmotnih dobrinah in se močno pogreza v brezverski materialistični duh. Poganski narodi se prebujajo in polagoma zavedajo svoje moči, da se lahko nekega dne pomerijo, ne le z uma svetlim mečem, temveč tudi z oboroženo silo s kulturnimi krščanskimi narodi. Prezreti ne smemo še groznega odpada od vere v katoliških, protestantskih in pravoslavnih deželah, ki ga s strašno silo, tudi oboroženo, s tiskano in netiskano besedo, grožnjami in usodepolnimi nenravnimi nauki razširja boljše vizem in rasizem. Razni učenjaki preteklih časov so širili zmotne nauke o Bogu, veri, Cerkvi, danes se propagira strašno brezboštvo z udarno silo in organizirano v nekaterih državah. To brezboštvo hoče zajeti ves svet. Število organiziranih brezbožnikov znaša samo v Rusiji 8 milijonov. Svoje pristaše ima med vsemi narodi sveta. Vsi gojijo eno misel: »Boj Bogu!«

Posledice odpada od Boga so grozne. Med narodi vlada splošna nezadovoljnost, nemir, negotovost, razcepljenost, sovraštvo, zatiranje šibkejših, silno oboroževanje in gospodarska stiska med preprostimi sloji in tudi med srednjimi stanovi. O tej prebridki resnici je globokoumno rekel pokojni sv. Oče Pij XI: »Če v duhu premotrimo vso dolgo in bridko vrsto nesreč, ki kot žalostna dediščina greha zaznamujejo pota zemeljskega potovanja padlega človeštva, začeni od vesoljnega potopa, tedaj bomo težko naleteli na tako globoko splošno duhovno in gmotno stisko, kakor je ta, ki jo preživljamo mi.«

Tale žalostna dejstva nas pa ne smejo navdati s strahom in malodušnostjo, ker opazujemo, da se budi v mnogih deželah in na mnogih krajih novo živahno krščansko življenje, nov krščanski prepod. Veliko je molitev, žrtev, živahno je evharistično gibanje, veliko je vdanosti sv. Očetu, veliko ljubezni do Boga in bližnjega, mnogo prizadevanja za krščansko pravičnost, dobrosrčnost in za socialno skrbstvo. Misijonsko delo vnetih duhovnih delavcev žanje lepe in obilne sadove, katoliška akcija, katero je pokojni sv. Oče Pij XI tako priporočal in pospeševal, obljublja ustvariti novo živahno delavnost katoliških laikov v pomoč božjemu Kraljestvu na zemlji.

Vsa ta prizadevanja imajo eno osrednjo misel: Kristusu Kralju vrni mo njegovo vladarsko čast in dostojanstvo! V življenju poedinca, družini narodov in držav, skratka v vsem zasebnem in javnem življenju in udejstvovanju naj Kristus vlada in kraljuje!

Kristus je iz pokorščine do nebeškega Očeta vršil njegovo sveto voljo vse svoje življenje — od betlehemske jaslje do križa na gori Kalvariji. Njegovo življenje je bilo ena sama ljubezen, žrtev za ubogi človeški rod, žrtev v delu, v poučevanju in odpuščanju grešnikom, žrtev v trpljenju in ponižanju, bičanju, kronanju s trnjevo krono, v sramotenju po su-

rovih rimskih vojakih in judovski drhali, v nošnji težkega križa in smrti na njem. Iz velike ljubezni da ubogega človeškega rodu je sam sebe dal v hrano za uboge in slabotne duše v presv. Evharistiji in poslal tolažnika sv. Duha.

Te vse presegajoče žrtve, ki so še celo na sv. Križu našle prošnjo za preganjalce in zasramovalce: »Oče odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo!«, pač zaslužijo ne le obćudovanje in posnemanje, temveč popolno ljubezen, vdanost in zvestobo Njemu — Kralju vesoljstva.

Kristusu Kralju bomo vračali njegovo ljubezen s tem, da priznavamo njegovo postavo in jo izpolnjujemo povsod v javnem in zasebnem življenju, v družini, pri vzgoji, v šoli, pri zabavi, tisku in čitivu, pri prosveti, v znanstvu in v literaturi in umetnosti. Kristus je najvišji gospodar naših duš, našega življenja in delovanja. Zato naj ima povsod in vselej odločilno besedo! Kristus Kralj neba, naj bo tudi Kralj vesoljstva!

Naj bi letošnji kongres Kristusa Kralja tudi nam Slovencem dal novega poguma, nove trdne in odločne volje le Njemu služiti, Njemu podrediti naša dejanja in nehanja in spolnjevati njegovo sveto voljo po molitvi sv. Ignacija: »Gospod Jezus, učlovečena Beseda božja, nauči nas velikodušnosti! Nauči nas, da Ti služimo tako, kakor Ti zaslužiš, da Ti damo, ne da bi šteli, da se borimo, ne da bi gledali na rane, da delamo, ne da bi iskali počitka, da se izgaramo za Te, ne da bi iskali drugega plačila, kakor sladko zavest, da smo izpolnili Tvojo sveto voljo.«

P. SALEZIJ:

Glasniki velikega Kralja

Kakor veste, je naš sv. oče Frančišek šel nekoč v vsej brezskrbnosti skozi gozd, ko so ga kar naenkrat od vseh strani obdali razbojniki in ga vprašali, kdo da je. Odgovoril jim je, da je glasnik velikega Kralja. Tudi, ko so ga potem pretepli in vrgli v jamo, polno snega, ni nehal biti glasnik velikega Kralja. Dal mu je hvalo, ker more radi njega trpeti. Kakor hitro se je izkopal iz snega, je nadaljeval, radostno pevajoč, svojo pot . . .

Taki glasniki Gospodovi bi naj bili ne samo sinovi Frančiškovi, ampak vsi dobri kristjani, zlasti še vse vestne in goreče redovne osebe. Poudarjam: Zlasti še slednje. Radi Kristusovega Imena bi morale biti te pripravljene prenesti ne samo slučajno preganjanje in trpljenje, ampak še vse predvidene in nepredvidene težave in žrtve redovniškega stanu. Te lahko pridejo od strani treh redovniških obljub, s katerimi razodevamo svojo radikalnost in brezkompromisnost s svetom in svetnimi manirami, ali s strani dnevnega reda, kateremu se moramo prilagoditi tudi tedaj, kadar nismo ravno dobro razpoloženi, ali s strani dolžnostnega hrepenenja po krščanski popolnosti, ko izoblikujemo svoj krščanski značaj itd. V tem, da se tudi prostovoljno premagujemo in sprejemamo nase odpovedi in žrtve polno samostansko življenje, je naš pomen za človeštvo, ki se v svoji mehkužnosti kar najbolj izogiba še tako majhnim žrtvam vsakdanjega življenja.

Pri hrvatskem pisatelju Petru Grgcu sem našel take-le misli v tem pogledu:

»Redovnika moramo prištevati med produktivne delavce radi tega, ker s svojim zgledom, s svojo besedo ter s svojim dejanjem tudi v dušah drugih ljudi utrjuje moralne zakone. On čuva in producira moralne vrednote in zato mu sociologija nikakor ne more zanikati prava do obstanka.«

In zopet: »On (ki vedoma živi po svojih pravilih) je steber moralne kulture, opora kristjana v borbi za popolnost ter v najtežjih časih nosilec preporoda...«

Še pri istem pisatelju: »Redovništvo je prava vojska prostovoljcev . . Redovniki so blagoslov zemlje. Okrepčani radi spolnjevanja svojih obljub, še zraven tega veliko premišlujejo, pogosto očiščujo svojo vest, obenem pa gledajo in razmišljajo duhovne potrebe človeštva. S tem, da izpolnjujejo svoje dolžnosti, razvijajo v sebi in drugih ljubezen do žrtev, ki so s socialnega stališča potrebne za uspešni razvoj človeštva...«

Tudi nemški apologet Weiss je v svoji knjigi »Apologie des Christentums« (V, 647) povedal dobre misli o redovništvu, ko je zapisal: »Samostani nikakor niso zavetišča življenja kakih izživelih ter pomoči potrebnih ljudi. Pač pa so nasprotno ognjišča cerkvenega čustvovanja in mišljenja, vzgojevalnice molitve in pobožnosti, vadnice mrtvičenja, premagovanja, ponižnosti. V njih ima krščansko ljudstvo svetilnike in pristanišča, v njih najdeš sredstva za vsa velika dela v službi božji, da povemo kratko: samostani so visoke šole svetosti.«

Takih in podobnih visokodonečih pohval je nešteto. Potrebno bi bilo, da bi se to spoštovanje do tihega samostanskega življenja pokazalo tudi v dejanju. Saj bi lahko rekli, da se ravno po tem, koliko je poklicev in kakšni se odzovejo, znamenje krščanskega življenja v tej ali oni deželi. Ako je le - to v resnici globoko in ne samo zunanje ali paradno, se jih bo več in boljših javljalo za vstop v samostane, ako pa ni, bo število samostanskih poklicev od leta do leta padalo. Ob kongresu Kristusa Kralja bi naj pogledali, kako kaže termometer pri nas v Sloveniji v tem oziru. Ali ni posvetni duh že tako prevzel našo mladino, da ne ve več oceniti navišjih stvari, ali ni že tako pomehkužena, da ji nič kaj ne diši žrtev in premagovanj polno samostansko življenje? Imamo še idealno mladino, tudi prak-

Klicar velikega Kralja

tično krščansko, ali pa imamo dovolj tudi take, v kateri gori ljubezen do Kristusa Kralja tako močno, da je pripravljen popolnoma in brez pridržka posvetiti se njegovi službi? In tukaj bomo morali zaznamovati večji ali manjši primanjkljaj. Materialistično svetovno naziranje vodi mlade ljudi raje v take poklice, kjer se bodo lahko svetili v zemeljski slavi, kjer si bodo mogli urediti življenje kolikor toliko užitkov polno, za nadzemske ideale pa ugašajo vedno bolj in bolj. Skoro v vseh redovih tožijo, da jim manjka moči, da potrebujejo krepkih in pobožnih kandidatov. Koliko takih, ki jih pomori bela kuga, bi morebiti zamašilo vrzel, ki se odpira pred nami! Koliko več bi jih tudi čutilo veselje za samostansko življenje, če bi bilo več božjega duha med nami, koliko več bi se jih odzvalo notranjemu klicu, če bi ne bilo premnogih ovir! Zato pa naj kongres prinese v našo domovino novega duha, nove gorečnosti za sveto stvar in več smisla za žrtve. Tedaj bo samo po sebi tudi več pravih in celih glasnikov velikega Kralja med nami, več takih, ki bodo po končanih višjih šolah zaprosili sprejema na visoke šole krščanske prakse in se ne bodo zadovoljili samo z lepo donečo krščansko teorijo.

FRANCE TERSEGLAV:

Pod žezlo Kristusa Kralja!

Kraljestvo božje ali Kraljestvo Kristusa Kralja nam je znano iz Evangelija. Saj Evangelij ni ničesar drugega kakor oznanjevanje tega kraljestva. Naj odpremo katerokoli stran svetega pisma nove zaveze, povsod naletimo na besede, ki nam ga oznanjajo ali predočujejo. Že ob rojstvu božjega Sina so judovski pismouki povedali onim Modrim z Vzхода, da bo Kristus vojvoda, ki bo vladal svoje ljudstvo. Janez Krstnik je pridigal v judejski puščavi, da se je s Kristusom približalo kraljestvo in sicer nebeško kraljestvo. Angel Gabrijel je oznanil Mariji, da bo Gospod Bog dal Kristusu prestol, na katerem bo kraljeval vekomaj. Zaharija je prerokoval, da bo Kristus kakor Kralj rešil človeški rod njegovih notranjih in zunanjih sovražnikov, da bomo lahko Bogu služili v svetosti in pravičnosti vse dni življenja. Gospod sam je začel svoje učenje s tem, da se je označil kot božjega poslanca, ki ga je Bog Oče mazilil, kakor se mazilijo le kralji, in da je z njim prišlo na svet božje kraljestvo, ki prinese vsemu človeštvu odrešenje od zla. »Oznanjal bo pravico«, pravi o njem prerok Izaija, pa ne s silo in mečem ter jezo; »on se ne bo prepiral ne vpil, ampak nalomljenega trsta ne bo prelomil in tlečega stenja ne bo ugasnil, dokler pravice ne dovede do zmage«. — Kristus Kralj bo namreč zmagal z ljubeznijo in milostjo ter nebeško močjo. Gospod je sam pred svojo smrtjo slovesno izpričal tudi na zunanji način, da je Kralj, ki kot vladar človeškega rodu prihaja na osliču, ljudstvo pa mu kliče: Hozana sinu Davidovemu, ki prihaja v imenu Gospodovem!

Gospod pa je tudi povedal, kakšno je njegovo kraljestvo. Njegovo kraljestvo ni takšno, kakor so posvetna kraljestva, njegovo kraljestvo sploh ni od tega sveta, ampak je nebeško, ki pa gospoduje tudi svetu, da ga odrešuje, da ga k izveličanju vodi, pa tudi sodi in obsodi, če se božjemu gospodstvu upira. Božje kraljestvo, je sam Kristus dejal, je v naših sreih, to je v vsakemu izmed nas, da se ravnamo po božji volji, da poslušamo njegove zapovedi, da živimo večno življenje že na tej zemlji v duhu, ljubezni in resnici, da gorimo za Boga in za njegovega Sina ter njegovo

Cerkev in se s pomočjo božje milosti posvečujemo. Zveličar je povedal, kdo da so državljani tega kraljestva: krotki, lačni in žejni pravice, usmiljeni, čisti, miroljubni in zavoljo Kristusa preganjani. Potem tisti, ki se odpovedujejo in vzamejo svoj križ ter hodijo za Kristusom. Nadalje oni, ki iz srca odpuščajo sobratu, ki ljubijo Gospoda svojega Boga z vsem srcem, z dušo in vsem mišljenjem in svojega bližnjega kakor samega sebe in ki vsakemu, kdor je v telesni ali duhovni stiski, pomagajo tako, kakor da bi bil sam Kristus. Potem oni, ki ljubijo svoje sovražnike in dobro delajo tem, ki jih črtijo, pa pomagajo, ne da bi kaj pričakovali ter ne kličejo Gospoda svojega Boga samo z ustmi, ampak poslušajo njegove besede in jih izpolnjujejo. Nadalje oni, ki se Kristusa ne sramujejo, ki so pripravljeni nositi njegovo breme in z njim do zadnjega trpeti, ki ne zahtevajo, da bi jim drugi služili, ampak si sami prizadevajo, da služijo svojim bratom v njihovo telesno in duhovno dobro, pa oni, ki ne vprašajo, kdo, kakšen in odkod je sočlovek, ki je v potrebi, ampak mu izkažejo usmiljenje brez vseh pogojev. In tisti so člani nebeškega kraljestva, ki si ne nabirajo pozemskih zakladov, ampak zaklad čednosti in dobrih del, se ne boje telesne smrti, ampak so v skrbeh edino le za svojo dušo, ne iščejo, kaj bodo jedli in pili, ampak milosti božje, da bodo dosegli večno življenje, in se ne delajo pravične pred ljudmi, temuč jim je mar le za Boga, ki so mu s srcem vdani. In tisti so nadalje podaniki Kristusa Kralja, ki ne molijo Boga le z jezikom, ampak predvsem v duhu in resnici, ki v njegovem Sinu priznavajo edino resnico, pot in življenje in verujejo, da bodo živeli vekomaj, čeprav umro, ker je Kristus vstajenje in večno življenje.

Karmelska Mati božja

svojo dušo, ne iščejo, kaj bodo jedli in pili, ampak milosti božje, da bodo dosegli večno življenje, in se ne delajo pravične pred ljudmi, temuč jim je mar le za Boga, ki so mu s srcem vdani. In tisti so nadalje podaniki Kristusa Kralja, ki ne molijo Boga le z jezikom, ampak predvsem v duhu in resnici, ki v njegovem Sinu priznavajo edino resnico, pot in življenje in verujejo, da bodo živeli vekomaj, čeprav umro, ker je Kristus vstajenje in večno življenje.

To kar je Jezus Kristus oznanjal, ko je sam učil na zemlji, to oznanja in nadaljuje ter uresničuje v vseh človeških rodovih njegova sveta Cerkev. Tudi kongresi Kristusa Kralja služijo temu namenu, da se širi, pogloblja in do konca zgradi nebeško kraljestvo, kakor ga napoveduje evangelij. Člani vseh redov svetega Frančiška pa se veselijo kongresa v Ljubljani in bodo po vseh svojih močeh sodelovali, da bo uspel kongres sam, pa da bodo njegovi sklepi zares rodili sad v naših srcih, v našem narodu in v vsem človeštvu, ki je danes tako zbegano, nemirno in malodušno. Naš oče, sveti Frančišek, je tudi bil v hudih časih oznanjevalec Kristusovega Kraljestva na zemlji in gotovo z veseljem gleda z nebes na to sveto in prevažno delo.

Tretjeredniki! Na kongres Kristusa Kralja v Ljubljani!

od 25.—30. julija 1939.

Naš oče sv. Frančišek Asiški je bil in se imenoval »Klicar velikega Kralja«. Tudi mi, njegovi otroci moramo biti isto: klicarji h Kristusu. Letos bomo imeli priliko, pokazati na kongresu Kristusa Kralja, ki se vrši ta mesec v Ljubljani, če smo pravi učenci svojega velikega očeta sv. Frančiška. Preštudirajte dobro spored kongresa in se ga udeležujte v obilnem številu!

Za kongres so se posebno zavzeli italijanski tretjeredniki in pridejo v Ljubljano s posebnimi vlaki. Organizira jih tretjerednik advokat Salvatore Camera iz Neaplja. Na kongresu bo govoril o Kristusu Kralju in o sv. Frančišku. Tretjeredniki pridejo po večini v svojih redovnih habitih. Torej tretji red sv. Frančiška bo na kongresu častno zastopan. Glejmo, da mi domači tretjeredniki ne bomo zaostajali za tujei!

Vsaka skupščina bi morala po svoji moči tudi nekaj prispevati za stroške kongresa. Na delo za Kristusa Kralja!

Predmet: Zahteva našega časa — krščanski prepород.

S p o r e d .

Torek, 25. julija.

- 18 Otvoritev kongresa v stolnici. »Veni sancte«. Otvoritveni govor predsednika kongresov Kristusa Kralja, škofa dr. Gregorija Rožmana. Blagoslov.
- 19 Slovesna otvoritev kongresnih zborovanj v Unionu. Govori kanonik dr. Friderik Mack — Luxemburg.

Sreda, 26. julija.

Predmet zborovanja: Verski prepород.

- 7 V stolnici maša s pridigo v francoskem jeziku.
- 9—12 I. študijsko zborovanje v Unionu:
»Bistvo in cilj verskega prepорода«. Referent: župnik dr. Laros, Koblenz — Stolzenfels (nemško). Koreferent: dr. Viktor Korošec, univ. prof., Ljubljana (slovensko). Razgovor po jezikovnih skupinah.

- 16—18 II. študijsko zborovanje v Unionu:
 »Sredstva in pota verskega preporoda«. Referent: P. Galileo Venturini, Rim (italijansko). Koreferenti: Profesor dr. Marcellin, Pariz (francosko), Direktor Galdynski, Poznan (poljsko), Salvadore Camera, državni poslanec, Neapelj (italijansko).
- 19.30 Večerne pobožnosti po cerkvah.
- 20.30 »Cerkveno leto v slovenskih pesmih in šegah«.

Četrtek, 27. julija.

Predmet zborovanja: Nravni preporod.

- 7 V stolnici maša s pridigo v poljskem jeziku.
- 9—12 III. študijsko zborovanje v Unionu:
 »Vzgoja novega nramnega rodu«. Referent: Ekscel. pom. škof Rogerij Beaussard, Pariz (francosko). Karitasdirektor Stehlin, Pforzhein (nemško).
- 16—18 IV. študijsko zborovanje v Unionu:
 »Krščanska vest v javnem življenju«. Referent: Ekscel. nadškof dr. Josip Ujčić, Belgrad (slovensko). Koreferent: Generalni vikar Quenet, Pariz (francosko).
- 19.30 Večerne pobožnosti po cerkvah.
- 20.30 Koncert slovenske nabožne pesmi v Unionu. Priredi glazbeno društvo »Ljubljana«.

Petek, 28. julija.

Predmet zborovanja: Svet za Kristusa!

- 7 V stolnici maša s pridigo v italijanskem jeziku.
- 9—12 V. študijsko zborovanje v Unionu:
 »Moderni apostolat«, Referent: Univ. profesor dr. Swiczawski, Lwov, (poljsko). Koreferent: Kanonik dr. Anton Sanchez, Palma de Mallorca (špansko).
- 16—18 VI. študijsko zborovanje v Unionu:
 »Sodelovanje laikov pri verskem preporodu«. Referent: P. Bangha S. J., Budimpešta (madžarsko). Koreferent: Dr. Žitko Stanislav, odvetnik, Ljubljana (slovensko).
- 19.30 Večerne pobožnosti po cerkvah.
- 20 Slovensko zborovanje v Unionu.

Sobota, 29. julija.

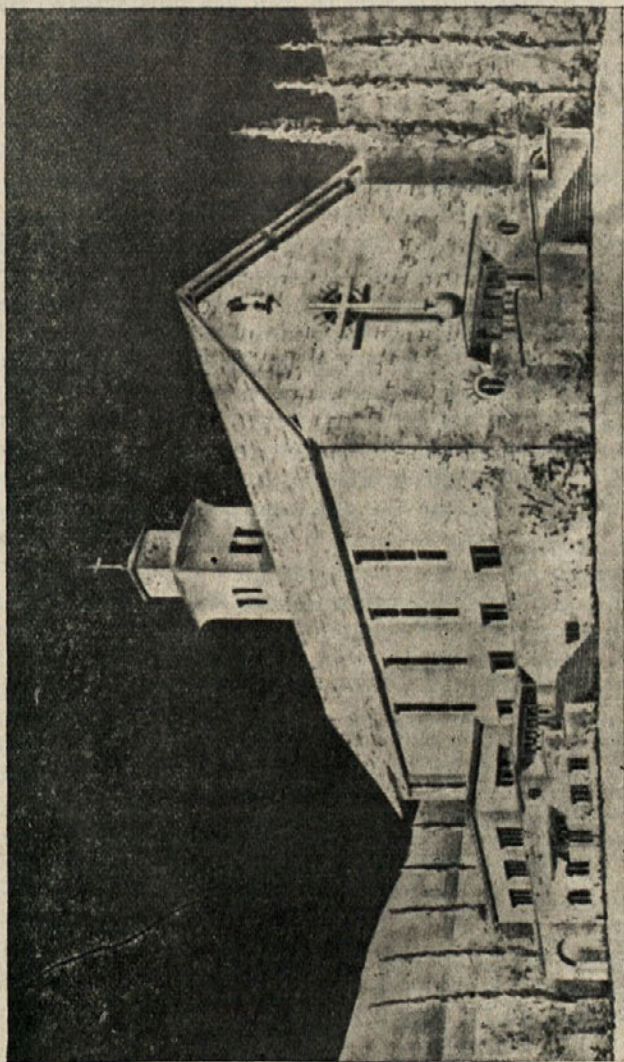
- 8 Mladinska pobožnost na Stadionu.
- 9 Zborovanje KA za inteligenco v Delavski zbornici.
- 15.30 Sklepno študijsko zborovanje v Unionu. Poročilo o delu študijskih dni, objava in sprejetje resolucij.
- 18 »Igra o kraljestvu Kristusovem« na Stadionu.
- 21 Večerne pobožnosti po cerkvah.

Nedelja, 30. julija.

- 9 Na Stadionu pontifikalna maša s pridigo.
- 14 Sprevod katoliških organizacij na Stadionu.
 Poziv zastopnikov narodov na bratsko sodelovanje v kraljestvu Kristusovem.
 Prenos Najsvetejšega iz župne cerkve sv. Cirila in Metoda na Stadion. Pete litanije Srca Jezusovega, posvetitev, zahvalna pesem, blagoslov in Povsod Boga.

Cerkev Kristusa Kralja v Hrastniku

Pozidati v Hrastniku delavsko cerkev je bila že dolgo želja dobrih vernikov. Čakati je bilo samo človeka, ki se bo za to misel žrtvoval. Prišel pa je na Dol pri Hrastniku za kaplana č. g. Žalar Alojzij. Ker je del Hrastnika spadal pod njegovo dušno pastirstvo, je takoj uvidel potrebo cerkve v središču delavskega kraja in se začel zanimati za zgraditev nove cerkve. Škofijstvo ga je nastavilo v Hrastnik za dušnega pastirja. Ker je bilo tre-

Zunanost cerkve v Hrastniku

ba za zidanje nove cerkve precej denarja, se je pogodil z Logarjevo družino za njihovo gledališko dvorano. V tej dvorani se je uredila zasilna cerkev. 8. dec. 1929. je bila v tej zasilni cerkvi prva služba božja. Verniki so nedeljo za nedeljo pa tudi ob delavnikih v množicah prihajali k sv. maši. Med tem je delavni dušni pastir skrbno nabiral darove za novo cerkev. Z rudarji v uniformah je obiskoval nedeljo za nedeljo posamezne fare v obeh škofijah ter z vnetimi govori trkal na dobra srca, da so prispevala

za delavsko cerkev. Logarjevi so darovali stavbišče in dela so se začela. Na nedeljo sv. Trojice 1. 1936. je prevzvišeni g. knezoškof lavantinski dr. Ivan Jožef Tomažič blagoslovil ob navzočnosti tisočev vernikov temeljni kamen in dne 29. nov. istega leta na prvo adventno nedeljo je prevzvišeni g. knezoškof blagoslovil novo cerkev, posvečeno Kristusu Kralju. Ganljiva je bila slovesnost in vse je jokalo, ko je g. škof prinesel Najsvetejše iz zasilne cerkve v novo. Danes cerkev še ni dodelana; ni še ometana ne zunaj ne znotraj. Mnogo še manjka. A Kristus Kralj ima svoj prestol — oltar, na katerem se vsaki dan vrši sv. maša, h kateri radi prihajajo — in tabernakelj, v katerem biva noč in dan ter deli tolažbo in moč delavskim družinam. Pri cerkvi delujeta zdaj dva dušna pastirja.

P. HUGO:

Plačaj, kar si dolžan!

Ne ustraši se tega naslova! Ne terjam te morda za zaostalo naročnino lista. To spada deloma upravništvu, deloma uredništvu. Jaz nisem ne eno ne drugo. V mislih imam druge dolgove. Tvoje **duhovne** dolgove imam pred očmi. Ali moreš reči, da so tvoji duhovni računi pred Bogom čisti? E, redki so taki, zelo redki, ki bi ne bili pri Bogu prav nič zadolženi. A veliko več je takih, ki bi morali napovedati konkurz, ker njih duhovno premoženje zdaleka ne more več kriti duhovnih dolgov. In ko bi danes nepričakovano potrkal nebeški revizor, da pregleda račune, bi se v najboljšem slučaju glasilo: V vice ž njim, dokler ne plača zadnjega vinarja!

Bore slab gospodar bi bil, če bi svoje dolgove v vice nesel in jih tan odplačeval. Veš, komu bi bil podoben? Tistemu dolžniku, ki je med vojno inflacijo, ko je vsak berač imel papirnatega denarja na koše, tako-le modroval: »Kdo bi zdaj, ko denar nima nikake veljave, plačeval svoje dolgove? Počakajmo, da se njegova vrednost dvigne, da pridemo zopet na zlato valuto!« Ti boš gotovo dejal, da to ni bilo modrovanje, ampak oslovanje. In prav imaš. Enak »modrijan« bi bil ti, če bi plačevanje svojih duhovnih dolgov na vice odložil. Kajti tu živiš v dobi inflacije vsakovrstnih milosti. Seveda ne v tem pomenu, kot bi milosti kaj izgubile na vrednosti. Tam boš moral pa takorekoč plačevati z zlatom, ki je v ognju preizkušeno.

Ta oslovska modrost otrok sveta, kar se tiče duhovne ekonomije, mi zlasti za porciunkulo živo stopa pred oči. Cerkev svojim otrokom za to priliko, bi dejal, na stežaj odpre svojo duhovno zakladnico, ker ve, da je neizčrpna. Kolikorkrat kdo obišče privilegirano cerkev in zmoli 6 Očenašev, Zdravamarij in Čast bodi, lahko dobi popolni odpustek vseh časnih kazni. To se pravi, če res popolnega dobi, zadostuje eden za njegove lastne dolgove. Ako ne, lahko poskusi drugič, tretjič, stotič. Vsakokrat vsaj nekaj dolga odplača, če že ne vsega, ker mu morda manjka primerne razporenja za popolni odpustek.

Toda oni, v časni ekonomiji tako modri in prebrisan, za tako duhovno ekonomijo nimajo nikakega smisla. Čeprav so pri Bogu čez glavo zadolženi in imajo zlasti za porciunkulo tako lepo priliko vse svoje dolgove poravnati, se ne brigajo za to. Na blagohotno opozorilo, naj vendar ne puste tega časa milosti mimo sebe, morda celo zasmehljivo odgovarjajo, da bodo imeli po smrti dosti časa za plačevanje svojih dolgov. Vem, da bodo takrat drugače mislili, pa bo prepozno. Z onim svetopisemskim bogatinom, ki se je vsak dan imenitno gostil, dokler ga ni smrt potegnila izza mize,

bodo prosili Gospoda, da bi jih poslal nazaj k njihovim dragim na svet, jim povedat, kako silno trpijo radi svoje zanikernosti. Toda Gospod jim bo odgovarjal kot onemu: Imajo preroke, imajo duhovnike, nje naj poslušajo, če nočejo, da jih ne zadene enaka usoda.

So bili pa naši stari vse drugačni duhovni ekonomski. Dasi mnogo bolj verni in zato manj zadolženi pri Bogu, niso bili za porciunkulo nikoli tako zaposleni, da bi ne imeli časa za nabiranje odpustkov. Kakor na božjo pot so se ta dan zgrinjali z dežele v mesta, kjer je bila kaka cerkev Frančiškovi sinov. Ves dan in vso noč so romali ven in noter, zajemali iz tega bogatega vira in odplačevali svoje dolgove, pa še dolgove svojih dragih na onem svetu. Danes, žal, tudi gorečnost teh ni več ista. Obledel jim je pojem greha in kazni zanj, ž njim pa tudi dragocenosti odpustkov. Seveda se bodo tudi njim enkrat oči odprle, ko jim bo sv. Peter pred nosom zaprl rajska vrata, dokler v vicah ne poravnajo zadnjega vinarja svojih dolgov.

Vsaj onim, ki verujejo, da Bog ni samo neskončno dober, ampak tudi neskončno pravičen, bi rad še pravočasno dopovedal: Glejte, zdaj je čas milosti, glejte, zdaj je dan zveličanja! Kdo ve, če vam ni ta studenec milosti letos zadnjič zažuborel. Ko se bo to zopet zgodilo, bo božja dobrotà, ki ga vam je odprla, že dala besedo njegovi pravici. Letos še lahko sami zajemate iz njega, kolikor vam drago. Prihodnje leto bote že na druge navezani. To pa vedite, da če sami ne bote zajemali iz njega zase in za svoje rajne, bote morda sami prav tako zastonj prosili svoje drage na svetu, naj zajemajo za vas, kot je oni bogatin zastonj prosil: »Oče Abraham, usmili se me in pošlji Lazarja, da pomoči konec svojega prsta v vodo in ohladi moj jezik, zakaj silno trpim v tem plamenu.« (Luk. 16, 24—25). Če si tedaj pameten duhovni ekonom, zlatega časa porciunkule nikar ne zamudi! Plačaj, kar si dolžan!

Pozor, tretjeredniki!

Preberite gotovo vsi članek »Plačaj, kar si dolžan«. Dajte ga brati tudi drugim, ki imajo še kaj smisla za duhovne vrednote. Vi morate biti apostoli porciunkule. Kdo naj bo poleg nas, če ne vi otroci njenega očeta sv. Frančiška. Po nas in vas mora zopet priti do nekdanje časti in veljave. 2. avgust bodi tudi za vas praznik, če količkaj mogoče. Za ta dan poročajte v bližnjo frančiškansko cerkev, kjer se bo ta naš praznik povsod slovesno proslavil. Iz slavnostnih govorov boste še bolj spoznali vrednost teh biserov, s katerimi nas sv. cerkev ta dan kar obsuje, ker kot dobra, sočutna mati ne čuje rada vzdihov svojih trpečih otrok iz vic. Prazniško, romarsko razpoloženje vas bo še bolj spodbudilo k nabiranju teh biserov. Pripeljite s seboj še kake druge pobožne duše, ki niso v tretjem redu. Ako jim bote dale predstoječi članek prebrati, bodo rade šle z vami. Voditelje III. reda in samostanske predstojnike pa prosim, naj se glede porciunkulskih pobožnosti drže načrta, ki je bil lani za to priliko v Cvetju objavljen. Deset minut pred poldnem 1. avg. naj slovesno zvonjenje oznani začetek milostipolnega časa, ki naj se s prvo pobožnostjo otvori. Zavedajmo se vsi otroci sv. Frančiška, da bo porciunkula v naših cerkvah to, kar bomo mi sami zanjo in z njo naredili.

Urednik.

P. HUGO:

P. Dr. Angelik Tominec - ob srebrni gloriiji

Ko je kronist zadnjič omenil, da je med našimi letošnjimi jubilanti tudi Dr. P. Angelik Tominec, upravitelj župnije Marijinega Oznanjenja v Ljubljani, in sicer kot srebrnomašnik, mu je dejal, naj bi bil s tem njegov jubilej opravljen. Ker pa kronist ni njemu obljubil pokorščine, mu odreka pravico, s kako ključavnico hoditi okrog njegovega jezika oz. perssa. Njegovi župljani so sklenili, da četrto stoletja v službi Gospodovi in še tako bogato izpolnjenega, kot ga ima on za seboj, zasluži malo več pozornosti. Zato bodo ta njegov jubilej 16. jul. slovesno proslavili. Tako je prav. Ljudski glas božji glas. Kronist ima pa še svoje posebne vzroke, da ne more molčati.

Srebrnemu jubilantu je v Ljubljani stekla zibelka v župniji Marijinega Oznanjenja. Dne 1. jan. 1892 se je to zgodilo. Izšel je iz vseskozi krščanske železničarske družine zdaj že rajnega Janeza Tominec in njegove še žive žene Marije, roj. Stergar. Vsega skupaj sta dala narodu osem samih fantov, ki so danes vsi študirani in v uglednih službah. Dva, Angelik (Janez) in Roman (Leo), kot duhovnika-frančiškana služita oltarju. Oba sta doktorja, prvi bogoslovja, drugi modroslovja. Eden, Dr. Stanko, je višji uradnik v železniškem ministerstvu. Dva, Milan in Oskar, sta sodnika. Eden, Ciril, je mornariški podpolkovnik. Eden, Vlado, je višji železniški kontrolor in referent. Eden, Franjo, absolviran filozof, je pa banovinski uradnik.

Naš jubilent je postal maziljenec Gospodov 16. jul. 1914. V nedeljo 26. jul. 1914 je v cerkvi Marijinega Oznanjenja v Ljubljani pel svojo novo mašo. Njegova prva slovesna gloriija je bila v molu. Kajti isti dan je bila oklicana splošna mobilizacija, s katero se je začela svetovna vojna. Njegov brat Stanko je moral od novomašnega slavlja pod orožje. Že radi tega se spodobi, da je srebrnomašniška gloriija bolj vesela.

Ko je dozorel za Gospodov vinograd, so ga predstojniki, ki so spoznali njegove lepe umske darove, poslali na naš mednarodni kolegij sv. Antona v Rim, da se pripravi za profesuro na domačem bogoslovju. Ker pa takrat ta kolegij še ni imel značaja vseučilišča s pravico podeljevati akademske časti, je šel P. Angelik po enem letu na friburško vseučilišče v Švico. Odtod se je po dveh letih vrnil v provincijo kot doktor bogoslovja ter obenem na dveh jezikih bogatejši, italijanskem in francoskem.

Doma je bil takoj prideljen bogoslovju, ki je bilo takrat v Ljubljani. Toda šola je bila zanj preozek delokrog. Iz leta v leto ga je širil v vse smeri. Ohranil je sicer svojo ljubezen do knjig, s katerimi se je v teku let tako založil, kot malokdo. Tudi s peresom se je pridno branil pred znano Prešernovo puščico. Ni pa hotel biti le kak »knjižni molj«, ali kvečjemu še perešni junak. Premočan klic za praktično dušno pastirstvo in socialno

delo je čutil v sebi. Poleg običajnega dušnopastirskega dela, spovedovanja in pridiganja si je dal naprtiti še kaplanijo Marijinega Oznanjenja in kuracijo v deželni kaznilnici.

V teh različnih smereh profesorstva, pisateljavanja, dušnopastirskega in socialnega dela, se je vsa ta leta raztezal njegov delokrog. Če se je v eno smer malo zožil, je že sam in so drugi skrbeli, da se mu je v drugo smer bolj razširil. Ko je bilo v jeseni 1930 radi vseučilišča pred nosom domače bogoslovje ukinjeno in je s tem prenehala njegova profesura, je prevzel uredništvo Cvetja in ga vodil sedem let. Obenem je bil glavni sotrudnik in odkar je župni upravitelj je tudi urednik glasila ljubljanskih župnij »Vera in življenje«. Pisal je pa tudi v druge znanstvene in strokovne liste »Čas«, »Socialno misel«, posebno pa v »Delavsko pravico«. In še par praktičnih molitvenikov je izdal.

V tej dobi je zamislil tudi znano velikopotezno dobrodelno ustanovo »Pax et Bonum«, ki bo članom za leta onemoglosti prihranila toliko skrbi in solza. Ko bi se razširila tudi izven mej male Slovenije, bi v zgodovini frančiškanskega dobrodelnega apostolata spadala ob stran Montium pietatis (Gora usmiljenja) naših svetih pozno srednjeveških sobratov, s katerimi so izkoriščane in izžemane manjše brate in sestre v Kristusu iztrgali judovskim pijavkam.

Veliko dela, skrbi, žrtev in grenkih preizkušenj jubilentovih je položenih v to dobrodelno ustanovo. Ko bi imel samo njo na skrbi, bi mu dala dosti opravka. A med tem mu je bila 1931 poverjena še velika župnija Marijinega Oznanjenja, h kateri v enem oziru spada domala pol Ljubljane. Glede najintimnejšega dušnega pastirstva v spovednici mislim. In prav spovednica je jubilentova sveta strast. Če je res, kar je dejal naš belgijski svetniški kandidat P. Valentin Paquai: »Mi duhovniki se moramo v spovednici posvetiti«, potem bo dobro za jubilanta.

Cerkev Marijinega Oznanjenja je bila za časa njegove uprave znotraj vsa prenovljena. A še preden so bili ti nemali stroški kriti, je dobila svojo župniško dvorano, ki je točasno najlepša in najpripravnejša te vrste, kar jih Ljubljana premore. Z njeno otvoritvijo so se uresničile jubilentove dolgoletne najslajše sanje. Kot dušni pastir modernega tipa, in še tako socialno nadahnjena, je že dolgo čutil, da taki župniji, kot je naša ljubljanska, manjka versko-prosvetnega ognjišča. Zdaj ga ima, čeprav še precej z dolgovi obremenjenega. Koj ko se bo ta teža toliko zmanjšala, namerava cerkvi dati tudi čisto novo zunanje lice, ki ga je že zelo potrebna. Bog mu nakloni obilo radodarnih dobrotnikov, da se to čim prej zgodi.

Ni čuda, da mu je bil za to vsestransko delo, ki ga ima za seboj, dan veliko prekratek. Noč mu je morala na pomoč. Zlasti njegovo književno delo gre na račun noči. Koliko jih je domala celih prečul, da je mogel zadostiti urednikom dani besedi. Še večkrat ga je novorojeno jutro našlo ob pisalni mizi. Ko bi bil pisal ob petrolejki, bi večina njegovih rokopisov imela vonj po petroleju. In vendar ga vse to obilo in nervozno delo doslej, vsaj vidno, še ni ubilo. Pri kakršnemkoli delu ga zalotiš, vedno ima čas zate, kot bi te čakal. Samo kadar ga kliče spovednica ali drugi strogo dušnopastirski opravki, takrat se mu mudi. Radi njih je napram samemu sebi brezobziren. Kdaj bo kosil ali večerjal, če bo sploh kaj ostalo zanj, za to se ne briga.

Da vse to zmore, se ima mnogo zahvaliti svojemu posrečenemu značaju. Ni morebiti flegmatičnega značaja, da bi mu trda koža čuvala živce. Ampak vedno veselo in razigrano razpoloženje mu pomaga preko vseh težav in tegob. Kadar ga kaj neprijetnega sreča, kar bi koga drugega iz

kože pognalo, on zamahne z roko, kot bi hotel kako muho pregnati, pravi svoj običajni »kizmet«, se široko zasmeje in vse minulo je, zopet sonce sveti. Samo enkrat sem bil priča, ko se je razhudil in v krepkem izrazu dal duška svoji nevolji. Bilo je nekoč, ko ga je prišel paznik njegove bivše župnije »Žabjaka« klicat, naj gre nekoga na smrt pripraviti, ki ima biti sledeče jutro obešen. Ne vem, ali bi bil šel dotični težje na vislice — saj ni šel, ker je bil zadnji trenutek pomiloščen — ali p. Angelik z njim pod vislice. Le to vem, da je zato tako vzrojil, ker je smrten sovražnik smrtno kazni.

Volk na delo, vsestransko uslužen onim, ki se v svojih potrebah obračajo nanj, v vsakem oziru širokogruden, vnet zagovornik vseh trpečih, tudi po lastni krivdi trpečih, sočuten tolažnik telesno in duševno strtih, neomajne vere v človeka, tudi v takega, ki so drugi že obupali nad njim, pa vedno razigrano razpoložen. To bi bile njegove glavne značilne poteze. Ni čuda, če se je Ljubljana, kjer je preživel vsa svoja duhovniška leta, tako navezala nanj, da bi ga posebno kot neutrudljivega spovednika in tolažnika bolnikov težko pogrešala.

Kot njegovi župljani in še mnogi drugi, mu tudi »Cvetje« želi, da bi smrt zaenkrat vsaj do njegove zlate maše čakala s prestavo. Usliši nas, Gospod!

Cerkev Kristusa Kralja v Logarjevi dolini

V svetovno znani Logarjevi dolini stoji že nekaj let prijazna cerkva Kristusa Kralja - za številne letoviščarje pravi blagoslov. Postaviti v Logarjevi dolini cerkev, je bila že stara želja. Štajerski Aljaž, solčavski pokojni župnik Miloš Šmid je imel v načrtu, postaviti v Logarjevi dolini cerkev sv. Elizabete Turinjske. Svetovna vojna je pokopala načrte. Stari oče sedanjega Logarja Jurij je hodil večkrat poležkovat in se sončit na kraj, kjer zdaj stoji cerkva. »Tukaj bo še enkrat cerkev stala«, je dejal in s palico potolkel po zemlji.

Cerkev v Logarjevi dolini

Zadnji vzrok, da so začeli zidati v Logarjevi dolini cerkev, je bila tragična smrt g. Pavla Šumana v Solčavskih planinah. Starši so hoteli svojemu zadnjemu sinu postaviti dostojen spomenik. Odločili so se, da zidajo majhno kapelico sv. Pavla z mašnim dovoljenjem. Pozneje je prevladala misel ljubljanskega škofa dr. Gregorija Rožmana, ki je osebni prijatelj Šumanove družine. Poleg tega pa je velik prijatelj Solčanov in naših planin. Njegova misel je bila, naj se postavi v Logarjevi dolini cerkev, večja stavba in naj se posveti Kristusu Kralju.

Načrte za cerkev je napravil domačin g. Tine Golob. Leta 1931. je bila stavba končana. Temeljni kamen je blagoslovil ljubljanski škof dr. Rožman, cerkev in zvon pa je blagoslovil pokojni lavantinski škof dr. Andrej Karlin. Cerkvica je 13 m dolga, v prezbiteriju 10 in pol metra, v ladji pa 6 in pol metra široka. Visoka je 6 m. Omeniti je še treba, da se je za stavbo največ trudil in vodil vse priprave in delo tedanji kaplan solčavski g. Vinko Kolman. Stavbišče je podarjeno od Logarjevih.

Da je bila cerkev res nujno potrebna, dokazuje to, da je v cerkvi vsako leto na stotine sv. maš. Samo en dan jih je bilo pred kratkim 15. Hotel »Logar« stalno oskrbuje enega duhovnika, da v cerkvi mašuje. Kadar je stalni duhovnik pri Logarjevih, je v cerkvi vedno tudi presv. Rešnjé Telo.

Naj Kristus Kralj vlada Logarjevo dolino, njene prebivalce in njene obiskovalce!

BIERBAUM — Fr. BRUNO:

(14. julija)

Sv. Bonaventura

Spoznavalec iz prvega reda

Cerkveni učenik, redovni general in kardinal Bonaventura je doma v mičnem mestecu Bagnoreji. Tam mu je l. 1221. pobožna mati podarila življenje. Kot pripoveduje sam, je še majhen deček nevarno zbolel, pa je pozneje le ozdravel na priprošnjo svetega Frančiška, kateremu ga je mati zaobljubila. Ko je postal frančiškan, je poslušal predavanja slavnega frančiškanskega učenika Aleksandra Haleškega, ki je baje zatrjeval: »Zdi se, da Adam ni grešil v Bonaventuri«. Radi njegovega obširnega znanja so ga že zgodaj postavili za profesorja teologije na pariški visoki šoli. Pri tem si je pa bogoznanstvo osvajal bolj s srcem kot pa z razumom; v njem je dobilo to znanje podobo in obliko in ga preustvarilo v svetnika. Nekega dne je ravno pisal življenjepis svojega redovnega očeta, ko ga je obiskal njegov prijatelj sveti Tomaž Akvinski in ga našel zamaknjene. Tomaž se je takoj spoštljivo umaknil in rekel svojemu spremljevalcu: »Pustiva svetnika pri njegovem delu za svetnika!« Drugič zopet je vprašal Tomaž svojega prijatelja, kje zajema tako bogato znanje. Bonaventura je pokazal na križ in dejal: »Glej, to so moje knjige!« L. 1257. so ga izvolili za generala frančiškanskega reda. To službo je opravljal 18. let tako obzirno in tako zgledno, da so ga povsod slavili kot drugega redovnega ustanovitelja. Svoj red je branil tudi pred krivoverci in dal redovnim pravilom jasno in določno obliko. Njemu pripisujejo tudi večerno zvonjenje Ave Marija, ki se je kmalu razširilo po vsem katoliškem svetu. Kljub vsemu delu pa si je le našel še čas, da je pridigal in pisal učene knjige, polne svete gorečnosti. Pri tem pa je pazljivo poslušal tudi najnižjega brata in bi z veseljem opravljal tudi najnižja dela v samostanu. Cerkvenih časti se je stano vitno branil. L. 1274. pa je moral na povelje papeža Gregorija X. sprejeti Albansko škofijo in kardinalske časti. Moral je voditi cerkveni zbor v Lyonu, kjer je srečno dosegel edinstvo med vzhodno in zapadno Cerkvijo. Po tretjem zasedanju pa je zbolel. Sam papež mu je podelil sveto poslednje olje. 15. julija l. 1274. je vrnil svojo dušo Stvarniku. Ves cerkveni zbor je s papežem na čelu prisostvoval njegovemu pogrebu. Papež Sikst IV. ga je prištel svetnikom, Sikst V. pa ga je povzdignil med cerkvene učeničke.

Premišljevanje: O ljubezni do Boga

1. **Ljubezen do Boga je poglobitna čednost.** To nas uči sv. Bonaventura z besedo in knjigo in s svojim življenjem, tako da se po pravici imenuje »serafinski učenik«. Toda ljubezen do Boga ni edina čednost; ampak daje drugim čednostim veljavo in jasnost. Kristus pravi: »To je prva in največja zapoved: Ljubi Gospoda svojega Boga.« (Mt. 22, 37.) — Ali si se že kdaj resno potegoval za to ljubezen?

2. **Ljubezen do Boga izključuje greh.** Naš sveti učenik piše: »Boga ljubiti se pravi Bogu dobro hoteti; vsak greh pa je nekaj slabega, ker žali Boga; zato se prava ljubezen do Boga ne more družiti z grehom«. To je skrivni ključ za veliko čistost in svetost svetega Bonaventure. Ves je bil prežet od ljubezni do Boga, zato pa ni bilo v njem prostora za greh. — Ali je tudi v tebi ljubezen do Boga tako učinkovita?

3. **Ljubezen do Boga rase iz premišljevanja.** Posebno iz premišljevanja o Križanem. Naš svetnik piše: »Jesuseve rane so puščice, ki ranijo najtrše srce, so ogenj, ki vžgejo najmrzlejše duše«. Ni čuda, da se je povzpел do take žareče ljubezni in da se je s takim notranjim ognjem potapljal v Kristusovo trpljenje. — Ali ti ni kratko premišljevanje ali tisto malo časa za križev pot že preveč?

Cerkvena molitev

Molimo. O Bog, ki si svoji Cerkvi s svojim svetim spoznavalcem Bonaventuro dal občudovanja vrednega svetnika: podeli ji milostno, da ga bo imela vedno za priprošnjika. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

P. SALEZIJ:

Zahtevamo dosledno krščanstvo tudi v mednarodne odnose!

V visokokulturni krščanski Evropi bi tega prav za prav ne bilo treba povdarjati, ne zahtevati. Pa nas zlasti dogodki zadnjih časov k temu naravnost silijo. Že pred par leti se je nekemu znamenitemu ameriškemu pisatelju zdelo, da je prišel v čudne kraje (izrazim se kar mogoče milo!), ko je prispel v nemirno Evropo. Kaj bi rekel šele dandanašnji, ko se med »kulturnimi« narodi razvija prava pravcata bikoborba! Vpliv poganske filozofije in judovskih načel! Dasi se skušajo voditelji novega gibanja otrestiti enega kakor drugega, je vendar bridka resnica, da je doslednemu nerazumevanju za pravično rešitev mednarodnih sporov krivo skrajno pomanjanje krščanske prakse v javnem življenju ali bolje v odnosih med narodi. Če v zasebnem življenju krivica velja za krivico — tudi če uspe! — in se kaznuje kot krivica, zakaj bi moralo veljati kaj drugega za mednarodno življenje! Če v zasebnem življenju nihče ne sme kratiti drugemu njegovih osebnih pravic, zakaj bi jih smel kak narod svojemu sosednjemu narodiču? Če med poštenimi ljudmi ni dovoljeno krasti, zakaj bi bilo med poštenimi in celo visokokulturnimi narodi to dovoljeno? Po dolgih devetnajstih stoletjih bi bil že čas, da bi krščanska kulturna zgodovina tudi javne nasilneže obsodila, ne pa jih kovala v zvezde! Saj imamo zadostno število ponosnih znanstvenikov, ki bi bili zmožni v posameznih slučajih določiti pravico tega ali onega naroda; pridejati bi bilo treba še samo zado-

stno mero krščanske omike, da bi se prizadeti stranki brez dragega rožljanja z orožjem sporazumeli. Kršč. teorija o zatajevanju in plemenitosti bi morala v takih slučajih krotiti apetit po tuji zemlji in po tujem blagu. Seveda, ko bi jo razodevali v praksi. Pa smo le teoretični kristjani, v praksi pa še vedno pogani in Judje. Da, večkrat se nam zdi, kakor da se pomikamo nazaj v džunglo...

Zato pa je nujna zahteva vseh pametnih ljudi: dosledno krščanstvo mora tudi v mednarodne odnose! Če voditelji sami nimajo več krščanske vesti, se jim mora smiliti ubogo ljudstvo, ki že sedaj hudo trpi, pa se mu bližajo še hujši časi, če ne neha mednarodna napetost. Riba »diši« pri glavi, pravi stari pregovor. Zato je v prvi vrsti potrebno, da so voditelji narodov praktično krščanski in to ne samo v lepih besedah in miroljubnih frazah, ampak v dejanju in v vsej resničnosti. Šele taki bodo zmožni pravilno voditi usodo narodov in držav. Bog daj, da bi kongres Kristusa Kralja v Ljubljani blagodejno vplival tudi na poglavarje narodov.

P. Linus Prah O. M. Cap. — sedemdesetletnik

V kapucinskem samostanu v Celju je obhajal 70 letnico svojega rojstva p. Linus Prah, bivši dolgoletni provincial ilirske kapucinske provincije. Jubilant je bil rojen 26. maja 1869. v Rogaški Slatini. Pri Sv. Križu pri Rogaški Slatini je pel pred 47 leti svojo novo mašo. Svoje prvo službeno mesto je imel v sončni Gorici, kjer je bil tudi gvardian. Krasna kapucinska cerkev v Gorici je njegovo delo. Svetovna vojska ga je premaknila iz Gorice. Kot begunec je pribežal v Studence pri Mariboru. Tudi tam je pokazal svojo neumorno delavnost. Tu je pozidal novi samostan. Iz Maribora je prišel v Celje kot provincial, kjer je ustanovil notranji dijaški konvikt. P. Linus slovi daleč naokoli kot goreč dušni pastir in neumorni, nikdar utrudljivi spovednik. Njegova spovednica je vedno oblegana. Za zasluge je bil imenovan od goriškega nadškofa za duhovnega, od lantinskega pa za konzistorialnega svetnika. Tudi od države je prejel odlikovanje, red sv. Save. Ko mu otroci sv. Frančiška izražamo svoje čestitke, mu želimo še mnogo zdravih let do skrajnosti človeških mej.

Naši izseljenci

Otroška zbirka za dograditev slovenske cerkve v Newburgu. V Newburgu (Cleveland) stoji že delno zgrajena cerkev, kjer se vrši že več let služba božja. Vedno bolj pa se je javljala potreba, da se cerkev dokončno dogradi. In res so se Slovenci odločili, da to kljub teškim gospodarskim razmeram tudi izvrše. Pričelo se je pobiranje darov. Čeprav žive v Ameriki, jim finančna stran uresničitve te prelepe zamisli povzroča zelo hude težave. Na pomoč so tedaj priskočili naši najmlajši. Zbrali so sami od sebe lepo vsoto 472 dolarjev za dograditev te cerkve. To njihovo plemenito dejanje pa je vzpodbujajoč dokaz, da v naših najmlajših še ni ugasnila zvestoba do naroda in vere očetov.

(TORD)

Predstojniki vseh cerkva v Ameriki so izjavili, da so bile letos na Veliko noč cerkve prenapolnjene z verniki. Že več let ni bilo tako ogromne udeležbe pri verskih obredih. Zlasti mladina se je zelo častno izkazala.

(TORD)

Proslava 700 letnice minoritskega samostana in vse slovenski tretjeredni tabor v Ptuj 5. 6. 7. avgusta 1939.

Spored:

V soboto 5. avg. — mladinski dan.

Ob 9 uri prihod in zbiranje šolske mladine, Marijinega vrtca, Križarjev, Klaric, podmladka Jadranske straže itd. v drevoredu pred kolodvorom, nato sprevod skozi mesto na minoritski trg. — Ob 10 uri slovesen vhod prevz. g. škofa dr. J. Mileta v cerkev; pridiga za otroke; sv. maša (prevz. g. škof dr. J. Mileta.) — Govori: P. Krizostom O. F. M. — Ob 14 uri blagoslov, nato otroška prireditev na minoritskem trgu. — Ob 19 uri pridiga (p. Odilo Hajnšek O. F. M.), nato večernice z blagoslovom. — Ob 20 uri slavnostna igra: »Kuga« od Davorina Petančiča na minoritskem trgu. — Ob 22 uri procesija z Najsvetejšim z gorečimi bakljami. — Ob 24 uri polnočnica na minoritskem trgu.

Ptuj vabl!

V nedeljo, 6. avg. — Tretjeredniški dan.

Ob 5 uri budnice. — Ob 6 uri sv. maša in skupno sv. obhajilo za tretjerednike, nato pridiga (p. Ladislav Hazemali). — Ob 8 uri sprejem lavant. g. škofa dr. Ivana J. Tomažiča in drugih odličnikov. — Ob 8 uri prihod in zbiranje udeležencev v drevo-

redu pred kolodvorom, nato spreved skozi mesto na minoritski trg. — Ob 9.30 uri sv. maša (dr. I. J. Tomažič, lavant. škof) z ljudskim petjem. Po maši slavnostno zborovanje za tretjerednike. Govorita g. Alojz Mihelčič, podpredsednik nar. skupščine in g. France Terseglav, urednik »Slovenca«. — Ob 15 uri pevski nastop ptujskega in ljutomerskega okrožja pod vodstvom zveznega pevovodje g. Marka Bajuka, prosv. inšpektorja. — Ob 17 uri večernice z blagoslovom. — Ob 18 uri slavnostna igra: »Kuga« od Davorina Petančiča. — Ob 20 uri veliki ognjemet pri parku.

V ponedeljek, 7. avg. — Romarski dan.

Ob 6 uri zahvalno romanje na Ptujsko goro. Tam sv. maša in pridiga dr. Gr. Rožmana škofa ljubljanskega.

Tretjeredniki! Na slovenski tretjeredni tabor v Ptuj!

Letos bomo pokazali svoje vrste v Ptuj in sicer 5. in 6. avgusta. Kar le more in še količkaj misli po Frančiškovo, bo takrat v Ptuj. Očetje minoriti bodo v onih dneh obhajali 700 letnico svojega samostana in ob tej priliki bo vseslovenski tabor. Pripravljajte se in uredite svoje zadeve tako, da se 5. in 6. avgusta vidimo v Ptuj. Polovična vožnja na vseh železnicah je dovoljena. Naročite si o pravem času izkaznice pri svojem župnem uradu ali v bližnjem samostanu. Preberite natančno spored ptujskih slovesnosti, kar vas bo brez dvoma navdušilo, da boste šli gotovo na pot! **Prav posebno prosim voditelje tretjega reda, naj tabor na juljskem mesečnem shodu toplo priporoče. Organizirajte v vsakem okrožju kar mogoče živahno!**

P. Odilo O. F. M.
prov. komisar.

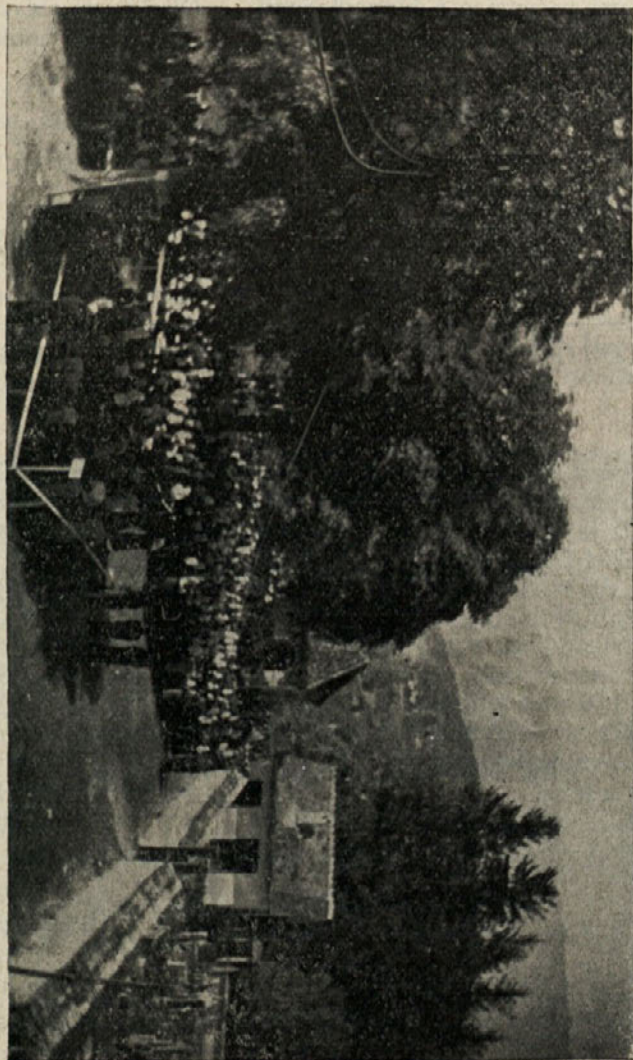
Kako se gibljejo tretjeredne skupščine

Tretjeredni tabor v Nazarjih. Prijazno Nazarje v prelepi Savinjski dolini je bilo v soboto in nedeljo, 3. in 4. junija pozorišče prisrčnih slovesnosti, ko je tretjeredno okrožje nazarsko priredilo svoj tabor in obenem na slovesen način proslavilo srebrni jubilej svojega dragega voditelja p. Kerubina Tuška ofm, ki že 25. let neumorno vodi tretjeredno okrožje nazarsko. Tretjeredniki zgornje in spodnje Savinjske doline so to pot javno izpričali poslanstvo tretjega reda posebno v današnjih dneh. Saj je tretji red po besedah sv. očeta danes ena najmočnejših pomožnih čet svetovne Kato'liške Akcije.

Kot uvod v slovesnosti je bil v soboto zvečer ob veliki udeležbi tretjerednikov govor p. Hugo Brena, ki je navduševal vse stanovce za tretji red.

V prijetnem razpoloženju, ki so ga ustvarile mogočne besede ognjevitega govornika, se je po govoru razvila po nazarskem griču veličastna rimska procesija, ki bo vsem udeležencem še dolgo, dolgo ostala v spominu. Vreme je bilo prekrasno. Procesijo je ob asistenci v vsem ornatu vodil stolni dekan mariborski dr. Cukala, ki je tudi zastopal prevzvišenega g. knezoškofa lavantiskega dr. I. Tomažiča. Mogočen je bil pogled na ogromno ognjeno morje, še mogočnejši, ker so vsi udeleženci procesije navdušeno prepevali.

Tretjeredniki zborujejo v Nazarjih

Po mogočni in veličastni procesiji z bakljami se je na starodavnem stopnišču nazarske cerkve vršila ljudska igra »Jurij Kozjak«. Igralci so želi veliko iskrene pohvale od hvaležnega občinstva.

Noč so tretjeredniki prebili v molitvi, petju in pripravi na slovesnosti drugega dneva.

Ob šestih zjutraj so v nazarski cerkvi na slovesen način proslavili jubilej p. Kerubina. Pri sveti maši je govoril njegov nečak g. prof. Mi-

klavčič iz Skofijskih zavodov. Tretjeredniki so v velikem številu pristopili k sv. obhajilu, ki so ga darovali za svojega dolgoletnega voditelja.

Glavna slovesnost se je vršila dopoldne ob pol desetih ko je zastopnik knezoškofa g. stolni dekan dr. Cukala stopil na prižnico na prostem in spregovoril zbranim tretjerednikom o velikem pomenu tretjega reda. Pogovoru je ob asistenci daroval sv. mašo na prostem, ki so se je udeležili vsi domači tretjeredniki, močne skupine iz Ljubljane, iz Celja in Kamnika. Med sv. mašo so navdušeno prepevali pod vodstvom znanega pojočega misijonarja, komisarja tretjega reda p. Odila.

Po sveti maši se je vršilo tretjeredno zborovanje. Zborovalce je najprej pozdravil provincialni komisar p. Odilo, ki je v svojem nagovoru poudarjal važnost tretjerednih taborov, posebno še v današnjih težkih časih. Že takoj v začetku so na taboru matere tretjerednice sklenile naslednjo resolucijo:

Slovenske matere tretjerednice, zbrane na tretjerednem taboru v Nazarjih, prosimo in zahtevamo, da odgovorne državne oblasti pazijo na naše sinove vojake. Dobre in nepokvarjene pošiljamo od doma k vojakom. Ko se vračajo, so večkrat pokvarjeni in pohujšani. Sinovi tožijo, da morajo pri vojakih poslušati najstrašnejša bogokletja, tako od strani tovarišev, kot od strani častnikov. Naši sinovi vojaki nimajo prilike, da bi opravili velikonočno sv. spoved in sv. obhajilo. Pri vojakih so prisiljeni, da prvič v življenju opustijo svojo velikonočno katoliško dolžnost... Naši sinovi vojaki ne morejo in ne smejo skoraj nikoli ob nedeljah k sv. maši, četudi je postava, da morajo biti vojaki duhovniki duhovniško zaposleni. Naše poslance prosimo slovenske matere-tretjerednice in od vojnega ministerstva zahtevamo, da se ta zadeva uredi. Vso pravico imajo naši katoliški sinovi do tega. Vse druge slovenske katoliške matere pozivamo, da se odločno pridružijo tej naši upravičeni zahtevi.

Po tej resoluciji, ki so jo vsi navzoči sprejeli z velikanskem navdušenjem, je zborovanje začel predsednik tabora mons. Požar, dekan iz Rečice. Takoj je dal besedo g. dr. Lovrenčiču, sodnemu starešini iz Maribora. Govornik je izvajal v ognjevitih besedah poln notranjega ognja, da tretji red ni nobena zavarovalnica za srečno smrt. Sv. Cerkev pričakuje, kakor nekdanj Inocenc III. od asiškega ubožca, rešitev sveta in človeštva! Tretjeredniki so dolžni papežu pomagati, zato mora v vsem tretjem redu vladati pravi duh delavnosti in navdušenja za sveto katoliško stvar! Tretji red mora biti popolna protiutež brezboštvu in modernemu poganstvu!

Govor je bil sprejet z velikanskem navdušenjem. Ni se mogočni aplavz še polegel, ko je že stopil na govorniški oder drugi govornik urednik »Slovenca« g. Francé Terseglav. Govoril je z samo njemu pristno domačnostjo, pa tudi v prekipevajočem navdušenju o treh glavnih sadovih sv. Duha, o veselju, miru in ljubezni. Danes nam je veselje potrebno. Katoličan, posebno pa tretjerednik mora biti vesel. Saj je tretjerednik otrok sv. Frančiška, ki nikdar v življenju ni bil žalosten ali čemeran. Mir moramo imeti, mir najprej sami s seboj, potem pa tudi s svojim bližnjim in z vsem svetom. Poslanstvo tretjerednika je, da prinese svetu pravi in resnični Kristusov mir, ki temelji na ljubezni in odpuščanju. Kdor Boga in bližnjega ljubi, ne bo prelomil nobene druge postave.

Navdušene in prepričevalne besede so napravile globok vtis na vse navzoče. Ljudje bi govornika poslušali še in še. Zborovanje so končali z mogočno zahvalno pesmijo.

Počasi so se ljudje razhajali z zavestjo, da tretjeredna misel ni umrla, ampak živi in zmaga!

Srebrni jubilej P. Kerubina Tuška

Petkrat pet
lepo je število let,
saj stoletja četrtna
je človeku zgodovina,
délavne mladosti maj,
kadar se ozré nazaj — —

Petkrat pet
je poteklo moških let
ljudstvu v delu darovanih
pri očetih frančiškanih
za okrožje nazarsko
tretjeredno ljubljeno —!

Drag spomin!
Živel pater Kerubin,
mož, molitve in modrosti!
in prijazne preprostosti!
Naj še mnogo zdravih let
skrbno vodi tretji red!

Naj nebo
sprejme vseh skrbi srebro!
In deviška Porodnica,
ljuba názarska Kraljica,
sprosi delu blago rast
Cerkvi in Gospodu čast!

Križarji za kongres Kristusa Kralja. Naši Veliki Frančiškovi Križarji žive vsi v misli na kongres. Že več kot pol leta smo pri vseh sestankih molili za uspeh kongresa. Eden izmed križarjev je zelo agilen član propagandnega odbora. Zunanjih slovesnosti ob kongresu se bomo vsi udeležili. Zelo smo bili navdušeni za dijaško zborovanje, ki se je vršilo dne 5. jun. v frančiškanski dvorani. Nastopil je tudi eden izmed Križarjev s svojim govorom.

Dijaško zborovanje za kongres Kristusa Kralja

V ponedeljek 5. junija ob osmih zvečer je propagandi odsek za kongres Kristusa Kralja priredil dijaško zborovanje pod pokroviteljstvom škofa dr. Gregorija Rožmana. Med odličniki, ki so se zborovanja udeležili, naj omenimo zastopnika škofa, preč. prelata Ignacija Nadraha, zastopnika bana prosv. načelnika dr. Sušnika, zastopnika župana nadzornika Westra, direktorja Osano, priorja Učaka, gvardijana p. Krizostoma Sekovaniča in več profesorjev verouka.

Bilo je že konec šolskega leta in zato udeležba ni bila tolikšna, kot je bilo pričakovati. Toda navdušenje in borbenost, kakršno vidimo pri malokaterem zborovanju, je bila taka, da zasluži naša mladina, ki je brez-

kompromisna, ki je vsa Kristusova, vse spoštovanje, naklonjenost in podpora naše katoliške javnosti in vseh, ki mladini žele dobro.

Prvi je govoril zastopnik škofa gospod prošt in generalni vikar Ignacij Nadrah, ki je, sam poln mladeniškega ognja, v daljšem govoru vzpodbujal krščansko mladino k neustrašenosti. Če bi ne bilo med katolinci toliko strahopetnosti, kako drugače bi bilo! Posebno v teh časih, ko je vse, kar se v svetu dogaja, za ali proti Kristusu. Mladina ga je nagradila z ogromnim aplavzom in je s tem dokazala, kako ljubi vsakega, ki ljubi in podpira mladino. Nato so nastopili zastopniki naših gimnazij: I., II., III. realne in klasične.

Kaj je bila vsebina njihovih govorov? Odločno in brez strahu so nam odkrili stanje na naših srednjih šolah, kakršno je. Tako je edino prav! Če hočemo kaj zboljšati, je nujno, da najprej spoznamo dejansko stanje, v katerem se nahajamo. Kdor je poslušal mlade govornike, mora priznati, da so razmere na naših srednjih šolah v verskem oziru vse prej kakor rožnate.

Čast vsem, ki se veliko trudijo za versko življenje med dijaštvom! To so naši katoliški učitelji in vzgojitelji, predvsem seveda gg. kateheti. Žal, da ne morejo vsega zla preprečiti. Težko je njih stališče in delo. Navzočni šolniki so sami izjavljali, da niso vedeli, da je tako hudo, ker se pač pred njimi vse prikriva.

Sprejeta je bila resolucija, naslovljena na predstavnike naših oblasti. Katoliško dijaštvo zahteva, da se prepovedo za šolsko rabo francoske knjige, ki so na indeksu. Ne dopušča brezverskih razlag o postanku človeka in zemlje. Šola je namestnica staršev. Naši starši so večinoma katoliški; katoliški starši pa morajo logično imeti katoliške namestnike. Dalje zahtevajo šolski praznik za škofa Slomška in popolno svobodo za sodelovanje v KA, kongregacijah in Frančiškovih križarjih. Odločno so proti razširjanju dijaških časopisov, ki pišejo proti Bogu in napadajo papeža in Cerkev. Nasprotno pa zahteva naša mladina popolno svobodo in zaščito šolskih oblasti pri razširjanju katoliških dijaških časopisov.

Taka je naša mladina. Naj se vsi vzgledujejo po njej, kako je treba delati!

Zborovanje je povsem uspelo. Vsi udeleženci so bili zadovoljni. Neki udeleženec je dejal po zborovanju, da bi bil zadovoljen z uspehom kongresa Kristusa Kralja, če bo dosegel samo to, da se je naša srednješolska mladina tako zbudila, odločno nastopila in obsodila vse, ki razdirajo kraljestvo božje v srcih mladine.

Mladina nam je pokazala, kako treba razumeti kongres Kristusa Kralja in se resno pripravljati nanj. Da bi ga razumeli in se pripravljali nanj tudi drugi tako!

Naši izseljenci

Izredna slovesnost. 26. aprila ob 10. uri dopoldne se je vršila v slovenski cerkvi sv. Vida v Clevelandu izredna slovesnost. 22 mladih duhovnikov je skupno praznovalo četrto obletnico mašniškega posvečenja. Ta dogodek so praznovali s slovesno sv. mašo. Med duhovniki so tudi trije Slovenci: Rev. Alojzij Baznik, Rev. Josip Celesnik in Rev. Maks Sodja. Vsi krščeni in vzgojeni v župniji sv. Vida v Clevelandu. (TORD)

Pri fari sv. Kristine v Euclidu, O. je vodil č. g. Vital Vodušek osem dnevni misijon. Zaključil se je s slovesno mašo.

(TORD)

NAŠE SESTRE MARJINE MISIJONARKE

P. STANKO MARLIJA:

Pismo kitajske misijonarke

(Nadaljevanje.)

»Da Tebi, mama moja, še to zatrdim, da sem še vedno zdrava, polna moči in pripravljena za vsako delo in sem še vedno jaz tisti otrok, ki se vedno smeje.« Kaj bi, v tem sem, po čemur sem hrepnela in Boga se oklepam; kaj bi potem vse ostalo, ko pa tako hitro, hitro vse mine. — Strašanski pisavi se pa ne čudite preveč: pred tednom mi je desno oko kar na lepem zelo zateklo, pa so mi zdravnikove kapljice in mazilo tako hitro pomagale, da sem skoro že čisto dobra, samo čitanje in pisanje mi še ne gresta dobro.

V ostalem še pridno študiram v nočni tihoti svojo kitajščino, ki jo res zelo ljubim, ker z njo že lahko pomorem dušam k spoznanju Boga. — Kako dolgo bomo še živele v zatočišču pri naših predobrih gostiteljicah, vé samo Bog; tudi o spremembah še ne vemo ničesar, ker še ni nič prišlo k nam z rimskega kapitlja. Naj bo kakor Bog hoče in Njegova sv. volja, saj je tako lepo in varno živeti v varstvu božje Previdnosti.»

Na Božič, najlepši družinski praznik, splavajo kitajski misijonarki hrepeneče misli preko obširnih zemelj in morij k domači hiši, k materi in sestrici ter bratoma redovnikoma. V pristrčnem pismu opisuje svoja čustva ob jaslicah in dogodke, ki jim je sama priča med kitajskimi in evropskimi bolniki, katerim streže:

»Sveta noč . . . Tam daleč, daleč v domači hiši dve ljubeči bitji prislušujeta pritrkavanju polnočnih zvonov. V duši sta srečni, vendar si tihe bolečine, ki jo rodi samota, ne moreta prikriti, in misli jima hite od enega do drugega izmed svojcev, ki jih tudi sreča božične noči ne more v ljubezni združiti. Vem, dragi, da Vama ne bi bilo preveč dati pol domače hiše, če bi smeli doma z ljubeznijo obdati sina in brata ter Kitajko . . . Né, pa se spet misli obrnejo: Moj Bog, v Tvoji službi so, Ti jim danes nadomesti dom, ljubečo mater in sestro! In v duhu vere se spet mir vrača v duše in je sreča v odpovedi in žrtvi tem lepša in globlja. In ko so duše sprejele Novorojenega, ne čuti več razdalje in osamljenosti, ljubeča srca so združena v božični ljubezni.

Kako je pa Vaši Kitajki? — O, mislim, da tudi srce najstarejšega misijonarja ni tako odtrgano od svojih, da bi vsaj za hip ne zahrepnelo po domačem, božičnem pritrkavanju zvonov, po božični sveti noči sredi onih, ki jih edine tako ljubi, pa naj bi jaz rekla, da ne mislim na dom? — Né, toda ni grenkobe in žalosti, samo sreča je v odpovedi: mora tako biti, saj

je On tudi prišel v mraz, tujino, osamljenost, in duše še tako samotno tavajo v temi poganstva. Mama zlata, nič, prav nič mi ni težko; edino to, da Ti morda preveč ne misliš na one, ki jih tako ljubiš, pa so tako daleč proč od Tvoje ljubezni. Božič je v srcu in duši Tvoje misijonarke, ki ne želi drugega kot da bi svojemu Malemu v jaslicah mogla dokazati kolikor mogoče več čiste ljubezni in mnogim, mnogim dušam pokazati pot k jaslicam.

Kako mi je bilo v sveti noči? — Do 11. ure sva bila s sestro v nočni službi in sva govorili našim dragim bolnikom o skrivnostni sreči svete noči. Uboga žena, ki sem jo smela poučiti in krstiti na praznik Brezmadežne in komaj čaka, da odhiti v nebesa, me je vprašala v skrbeh ali more Jezušček ljubiti tudi njo, ki ji je bolezen tako skazila obličje. Kako srečen je bil smehlaj umirajoče, ko sem ji zagotovila, da hoče Jezus samo ljubeče srce in čisto dušo. »Srce, dušo, mi odgovori, o, saj Ga zelo, zelo ljubim.«

K trem polnočnim sv. mašam sva smeli odhiteti domov. Kako sem pela Novorojenemu pesem ljubezni, kako sem Mu govorila o Tebi, najdražja mama, o bratih, o sestri ljubljani. Nič mi ni manjkalo v sreči božične noči: kako lepo je ljubiti in biti z večno ljubeznijo ljubljena.

Po svetih mašah sva z Bogom v srcu spet odhiteli od družine v noč, na spolnjevanje dolžnosti. Daleč od domače rodbine, proč od samostanske družine sva v bolnišnici v najini sobici pokleknili k jaslicam in dve srečni duši sta, prosti vsega zemeljskega, peli pesem čiste ljubezni novorojenemu Kralju. O najdražji, Vi morda tega ne razumete, toda treba je le občutiti srečo, ki jo uživa vsega minljivega sproščena duša . . .

Ali še hočete poslušati misijonarko? — Veš, mama, dekle, o katerem si mi omenila v božičnem pismu, je odšlo domov. Bala sem se, čeprav sem čutila, kako milost deluje v tej duši, in vendar je družina čisto poganska. Pred 2 tedni se je vrnila — umirajoča. Še je slišala in razumela, ko sem jo vprašala, če hoče sprejeti sv. krst, in spet sem imela milost, izročiti Bogu novo dušo. Mati, zagrizena poganka, je bila neprestano pri otroku in je s skrivnostnim glasom mrmrala svojo edino molitev: »A-mi-to-na«, celo noč. Jaz sem pa skrivoma v otrokovo roko potisnila križec Tvojega rožnega venca, mama moja. Ko bi vi videli, kako so te umirajoče roke objemale in pritiskale križ, kako se me je otrok oklenil kot bi mi hotel dokazati, da je ostal zvest; samo vse ubogo telo je takrat drhtelo v notranji boli. Ne morem si tega razlagati drugače, kakor da ji je bilo tako težko zaradi matere, ki jo je tako ljubila, pa jo je morala pustiti še v strašni zmoti poganstva. — Še eno, zadnjo noč se je mati za trenutek oddaljila iz sobe, kar je dekle začutilo, ni pa vedelo, da sem jaz bila ob vznožju postelje, in naenkrat je sklenilo roke in napravila veliko znamenje sv. križa. Kako sem bila srečna. Vedela sem, da te čiste angelske duše kljub molitvanju te poganke nobena peklena sila ne more več odtrgati od sreče gledanja božjega. Poganka je šepetala ob otroku, jaz pa molila pred vrati. Proti jutru je angelska duša odhitela, da se pridruži množici čistih duš, ki sledijo Jagnjetu.

Še bi lahko govorila o lepoti duš, ki so prerrojene s krstno vodo in o velikosti sreče, ki jo včasih okuša duša. Kako sem Bogu hvaležna za milost, da sem se že toliko privadila kitajščini, da smem biti Njegovo orodje za reševanje duš. To mi daje tudi poguma za študij. M. provincijalka se v kratkem vrne iz Rima, pa mislim, da za nas ne bo važnejših sprememb in bomo torej najbrže nadaljevale s študijem.

Nočno službo bolničarke-misijonarke smem v vsem zdravju opravljati že skoro 4 mesece in bi jo rada še, če je tako volja božja. — Belgijska gospa, katero sem Ti, mama, zadnjič omenila, je včeraj vso sveto noč

prejokala: mučile so jo misli na srečna mladostna leta v blaženstvu vere in na sedanje uboštvo brez Boga. Moj Bog, priversti to ubogo dušo nazaj k Bogu bo očitni čudež: mož je namreč pogan in 4 otroci, od katerih so 3 sinovi že končali univerzo, so pogani brez milosti sv. krsta... Kako poravnati to veliko krivdo? Pomagajte z molitvijo, kajti milost božja vse premore!

Ubogi g. urednik »Katoliških misijonov« se prav upravičeno pritožuje, da se še nobenkrat nisem oglasila, čeprav mi K. misijoni in tudi koledar redno prihajajo. Saj bi Tebe ali pa sestrico rada prosila, da pišita v Domžale, da se bom kolikor mogoče kmalu oglasila in da molčim samo zaradi tega, ker mi nedostaja časa vsled študija kitajščine in drugega dela.

Ob vznožju najinih prelepih jasic v bolnišnici Vam pišem in Jezuščku neprestano naročam, naj vse, Tebe, mama moja, bratca in sestrico, priklene nase in Vam s Svojim poljubom dokaže, kako Vas brezmejno ljubi Vaša kitajska misijonarka!

(Dalje prihodnjič.)

P. HUGO:

A) SPLOŠNI

Kaj vse Amerikanci uganejo

Zadnjič, ko je ves svet ugibal, kdo bo novi papež, so njujorške Daily News opozorile na nekega kandidata, na katerega se nihče drugi ni spomnil. To je bivši ameriški predsedniški kandidat Alfred Smith. Dotični, je menda nekje bral, da je za papeža lahko tudi katoliški laik izvoljen, bodi samski, bodi oženjen. Pa je, kot je videti prav resno, opozoril javnost na najizrazitejšega ameriškega katoliškega laika A. Smitha, kot najprimernejšega laiškega kandidata. Kam bi z ženo, to je pa njemu prepustil.

»Nebeški lovski pes.«

Tako je ameriško ljudstvo krstilo potujočo avtomobilsko kapelo, ki

ob širokih asfaltiranih cestah raztresenim katoličanom nudi priliko za nedeljsko sv. mašo in sv. zakramente. Njeno uradno ime je »Kapela sv. Marije širokih cest«. Je to večji avto z zakolico. Zakolica je kapela. Zadnja stena, ki je na tečajih, se odpre in pokaže se popolnoma za mašo opremljen oltar. Glavni voz je misionarsko stanovanje. V njem so: Dve postelji, kuhinja z električno pečico, shramba za proviant s hladilnico in vse kar spada k stanovanju. Seveda ne manjka radio-klicarja, fonografa, zvočnikov in ojačevalcev. Ladja cerkve je večja kot sv. Petra v Rimu-milo nebo. Kje sredi selišč, brez cerkve in duhovnika, se potujoča kapela ustavi, zavozi s ceste in potom radio-klicarja povabi raztresene katoličane k službi božji. Ko je potujoči misijonar tam opravi-

vil, kapela odrzali dalje. Dva misijonarja vsaj štirim misijskim okolišam lahko zadostita. Po potrebi pa zopet druga dva nastopita. — Zakaj ne bi moderna tehnika tudi Bogu in dušam služila. Saj jo je itak 90% v službi satana in materializma.

Nojeva politika Sovjetije

Armada 400.000 je v 12 dneh meseca januarja, oprostite, Lenina, izvedla ljudsko štetje, ki ni bilo prvo pod boljševiski. Toda eno vprašanje ni pri tem štetju igralo nobene vloge več. Vprašanje namreč, če je kdo še veren in kake vere. Ga niso zato izpustili v vprašalnih polah, ker bi bili prepričani, da je vera končno zamrla v ruski duši. Ampak zato so ga izpustili, ker bi odgovori nanje preveč glasno govorili, da je vera kot drevo, čim bolj je izpostavljeno viharjem, globlje korenine požene. Ta politika sovjetov je nojeva politika, ki v nevarnosti pred nasledovalci glavo v puščavski pesek vtakne, pa se čuti varnega.

Prekrščenje mesecev v Sovjetiji

Čeprav običajna imena mesecev nimajo nič svetega na sebi, so boljševiske le v oči bodla. Pač zato, ker so zanje preveč brezizrazna. oz. premalo boljševisko značilna. Zato so jim dali druga imena: Januar bo Lenin. Februar — Karl Marx. Marc — Revolucija. April — Sverdlov. Maj bo ostal Maj. Junij — Sovjetska ustava. Julij — Čas žetve. Avgust — Mir. September — Kominterni. Oktobar — Engels. November — Velika revolucija. December — Stalin. Baje je Stalin to prekrščenje že potrdil.

Vsekako lepa misel.

Blaga duša, gdč. Evelyn Flanagan, ki tam daleč nekje pri sv. Jožefu, Mo., v domu sv. Roze, ljubeče neguje zapuščene starčke in starke, je dejala: »Zakaj ljudje ne adoptirajo kakega starčka ali starke, ki so često prav take sirote, kot otroci

brez očeta in matere. Nihče ne dvomi, da ima gospodična prav. Poglejte samo v kote naših »ta starih« potem, ko so »čez dali.« Vsi drugi so že našli advokate za svoje pravde, samo oni še ne. Navezani so na milost in nemilost »ta mladih«, ki jih navadno jako težko gledajo, še neraje pa jim kaj postrežejo. Kdor se za take zavzame, bodi pod kakršnimkoli naslovom, kot se gdč. Flanagan, vrši socialni apostolat prve vrste.

B) REDOVNI

Dva frančiškana novomašnika.

Dne 2. julija bosta posvečena v ljubljanski stolnici frančiškana p. Pavlin Heybal in p. Mohor Horvat. Prvi je rojen v Kamniku in bo pel novo mašo dne 16. julija v kamniški frančiškanski cerkvi. — P. Mohor je iz Slovenske Krajine in sicer je bil rojen v župniji Martjanci. Slovesnost nove maše bo obhajal pri frančiškanih v Ljubljani v nedeljo dne 9. julija.

Frančiškani in misijoni.

Izmed 18 redov in 35 redovnih družb, ki se udeležujejo na vnanjih misijskih poljih, so frančiškani najmočnejše zastopani. Oni imajo na raznih vnanjih misijskih poljih 4021 misijonarjev, med katerimi je 3500 duhovnikov. Za njimi pridejo jezuiti s 3484 misijonarji. Na tretjem mestu so kapucini s 1470 misijonarji. Potem slede drugi redovi in redovne družbe, ki jih ni moč posamič naštet, koliko misijonarjev imajo. Tako pravi najnovejša splošna misijska statistika, ki sloni na podatkih iz l. 1937.

Laskav poklon

Ko so izbruhnile sovražnosti med Kitajci in Japonci, so katoliški škofje onih pokrajin, ki jim je grozila vojna, takoj odredili vse potrebno za kar najizdatnejše samaritansko delo med vojnimi žrtvami. Med drugim so ustanovili pomožno akcijo za novorojenčke mater begunk. Vso to

dobrodelno akcijo je vodil hankovski apostolski vikar-frančiškan Msg. Evgen Massi. Slično civilno organizacijo je ustanovila gospa Sung-meiling, žena vrhovnega poveljnika Chang-kai-seka, ki sta oba protestanta. Prosila je Msg. Massija, da naj bi obe dobrodelni ustanovi druga drugo podpirali pri plemenitem delu. Kajpada je on na to sodelovanje z veseljem pristal in ji dal vse dobrodelne zavode svojega vikarijata na razpolago. Za to širokogrudno naklonjenost in sodelovanje mu je gospa Chang-kai-sek na svojih propagandnih shodih dajala laskavo priznanje na račun lastnih sovornikov protestantov, ki ji niso šli posebno na roko. Govorila je: »Vi protestanti mi niste odstopili niti koticčka svojih stanovanj. Katoliški škof je pa mojim sirotam dal na razpolago krasno in veliko palačo.« Mislila je katoliško sirotišče.

Nov škof našega reda.

Sv. oče je imenoval P. Alojzija

Andrada, O. F. M. provincije Kolumbije za naslovnega škofa dagnenskega in pomožnega škofa bogotskega (Bogota) v Kolumbiji. S tem se je število škofov našega reda zvišalo na 64. Med temi je 11 nadškofov. Eden je pred kratkim umrl. Namreč Amand Bahlmann, po rodu Nemeč, škof v Santaremu, Brazilija. Bil je škof 31. leto. Na potu v Rim, poročat sv. očetu o svoji škofiji, je obol el in je v Neaplju pretrgal vožnjo. Ondi je 5. marca umrl v starosti 77. let.

Švica slavi sina sv. Frančiška.

Švica je proslavila spomin svojega velikega vzgojitelja P. Gregorija Gerarda, frančiškana, rojenega v Fribourgu. Živel je v preteklem stoletju. Država je izdala v počast njegovemu spominu posebne znamke. Rojstno mesto Fribourg pa mu je odkrilo spomenik z napisom: Očetu ljudstva, pokrovitelju mladine, krščanstvu modroslovcu, frančiškanku domoljubu.«

In naj molijo za mrtve ...

Sv. Frančišek As.

Marjeta Jan — Gorje pri Bledu. Dne 10. maja je umrla v Gorjah pri Bledu vneta in zvesta tretjerednica Marjeta Jan. Vsem je bila najlepši zgleđ Frančiškovega otroka. Povsod točna in natančna kot ura. To smo čutili tudi v upravi Cvetja. Skozi dolga leta je bila zastopnica tretjerednega glasila. Bila je zvesta plačnica in neumorna agitatorica za naše Cvetje. Kakor je imela pri Cvetju vse račune v najlepšem redu za 31 naročnikov, tako je gotovo imela v redu tudi račune za svojo dušo. Naj se izpolni želja našega upravnika Cvetja fr. Generoza, ki je rekel, ko je izvedel za njeno smrt, da ji je sv. oče Frančišek prihitel nasproti, ko je šla naravnost v nebesa. — Vneto delavko v Frančiškovem vrtu priporočamo v molitev.

Ljubljana: V molitev priporočamo tudi pokojne člane tretjega reda ljubljanske skupščine: Plankar Ana, Čretnik Ana, Drobnič Marija, Plesentjak Ivana, Sonc Marjeta, Gorjanc Frančiška, Ivec Ana, Berlec Helena, Dečman Marija, Štros Marija, Čumin Marija, Kocjan Jožefa, Pirc Emilija, Žerjav Katarina, Zupan Ana, Zupan Marjeta, Račič Jožefa, Koren Ana.

Rocno: Ivana Strus, Zg. Pirniče.

Pax et bonum! Mir in vse dobro!

P. ANGELIK:

Prihaja čas, ko bo marsikateri, ki se še ni vpisal v Podporni odsek III. reda, prišel v leta starosti in onemoglosti. Ako ne bo imel tedaj dovolj prihrankov, da bi lahko od njih živel brez skrbi do smrti, ali ne bo imel dovolj velike pokojnine in ne bo našel sorodnikov, ki bi ga ljubeznivo sprejeli na stara leta, tedaj bo nastopila zanj beda in prosjačenje. Zelo neredno mu bo tedaj odgovarjati na vprašanja: »Zakaj se pa nisi vpisal pravočasno v Podporni odsek III. reda? Sedaj bi bil lahko preskrbljen!«

Glavni pogoji za vpis v ta odsek so sledeči:

Kdor se hoče vpisati:

1. Mora biti ud III. reda ali se zavezati, da vanj stopi tekom dveh let;
2. se mora preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od dobrote bližnjega;
3. ne sme biti star 40 let;
4. mora biti naročen na »Cvetje« ali se nanj naročiti.

Kdor potrebuje tiskovine za vpis ali želi kakega nadaljnega pojasnila, se lahko pismeno ali osebno obrne na »Pax et bonum«, »Podporni odsek III. reda«, v Ljubljani, Frančiškanska pasaža. Osebno pa lahko tudi na »Župni urad Marijinega Oznanjenja v Ljubljani.«

Zapisnik o četrtem občnem zboru Stavbne zadruga »Mirni dom« v Ljubljani r. z. z. o. z., dne 7. maja 1939 ob 5 uri popoldne v Frančiškanski dvorani.

(Nadaljevanje)

Ob zadnji reviziji (koncem l. 1936) je izkazala zadruga svoje stanje sledeče:

Aktiva: Gotovina	din	40.800.25
Posojilo franč. provincial.	„	3.483.859.—
Posojilo žup. uradu Mar. Oz.	„	50.980.50
Podporni odsek (za kritje zgub)	„	23.025.64
Terjatve na najemniki	„	1.400.—
Izplačilo Lorber Mariji	„	6.000.—
Poštna hranilnica	„	425.80
Delež pri Zvezi	„	100.—
Kavcija za dom	„	1.000.—
Vrednost premič. in nepremič.	„	325.743.66
	din	3,933.334.85
<hr/>		
Pasiva: Izposojilo od Podpornega odseka	din	3,752.162.40
Izposojila od 17 članic	„	180.102.45
Članski deleži	„	1.070.—
	din	3,933.334.85

Zgube poslovnega l. 1936 v znesku din 7. 511.05 je pokril Podporni odsek.

L. 1937 je stala uprava hiše din 2.304.25, dohodki hiše so znašali din 7.340.— plače din 16.900.—, socialne dajatve (bolniška blagajna, Pokojninski zavod, davki) din 3.664.75, razni upravni stroški din 5.912.80. K plačam je dobila zadruga prispevke v znesku din 6.500.—, ker dela osobje

zadruga tudi za druge namene. Darovi so znašali din 1.877.50. Za kritje zgube v l. 1937 je Podporni odsek prispeval din 25. 815.—. Obresti upnikom so znašale din 236.975.87, obresti dolžnikov din 224.205.17. Terjatve so znašale ob koncu l. 1937 din 4,037.504.31, dolgovi din 4,368.005.72.

L. 1938 so znašali stroški hiše din 5.625.50, dohodki hiše din 10.900.—, plače so znašale din 20.800.—, prispevki k plačam pa din 7.200.—, socialne dajatve za uslužbence so znašale din 4.984.—, razni upravni stroški din 1.080.85, obresti upnikom din 11.836.48. Uprava hiše sama gotovo tolike režiije ne potrebuje, zato pa pokriva Podporni odsek III. reda vsako leto zgube. L. 1938 je pokrtil din 25.462.98. Bilanca z dne 31. decembra 1938 ima sledeče postavke:

Aktiva: Gotovina	din	22.366.47
Poštna hranilnica	„	3.493.15
Terjatve	„	76.003.62
Premičnine in nepremičnine	„	314.833.91
Delež pri Zvezi	„	100.—
Kavcija pri mestnem načelstvu v Ljubljani	„	1.000.—
	<u>din</u>	<u>417.797.15</u>
Pasiva: Dolgovi	din	416.667.15
Članski deleži	„	1.130.—
	<u>din</u>	<u>417.797.15</u>

Gotovina je znašala ob reviziji din 20.320.— in je soglašala s knjižnim stanjem. Hrani jo načelnik.

Od terjatev je bilo koncem l. 1938 din 3,948.682.33 prenešenih na Podporni odsek III. reda in sicer od provincialata din 2,178.682.33, od župnije Marijinega Oznanjenja din 1,770.000.—, tako da so se terjatve in tudi dolgovi za te zneske znižali. V bilanci izkazane terjatve obstojijo iz dolga Podpornega odseka za kritje zgub za l. 1934—1938 v skupnem znesku din 74.303.62 in iz ostale najemnine v znesku din 1.700.

Na premičninah in nepremičninah ni bilo nobenih odpisov, ker je vrednost itak večja. Premičnine obstojijo iz dveh postelj, 48 svinčnikov, 1 zaboja, 6 vaz, 1 mize, 1 zelenega prta in 8 stolov, nepremičnine iz hiše v Šiški, ki je sicer izkazana v zemljiški knjigi kot last zadruga, je pa faktično last tretjerednic, ki so za njeno gradnjo prispevale.

Dolgove ima zadruga pri Podpornem odseku v znesku din 313.768.— in pri 13 članicah v skupnem znesku din 102.899.15. Nekatere članice ne zahtevajo za posojilo nobenih obresti, ostale dobijo 3%.

Knjigovodstvo z ameriškanskim žurnalom kot glavno knjigo sem našel na tekočem. Vknjižbe soglašajo s prilogami.

Naročila.

1. Poslovanje zadruga naj se v predpisanem času spravi v sklad z določbami novega zakona o gospodarskih združenjih.

2. Izvede naj se ločitev knjigovodskih in blagajniških poslov.

3. Nadzorstvo naj ima vsaj vsak četrt leta lastno sejo.

4. Zadeve zadruga se imajo obravnavati v sejah načelstva, vsled česar so potrebne pogostejše seje, važnejše zadeve v skupnih sejah načelstva in nadzorstva.

5. Od trgovke naj se izterja zaostala najemnina.

O izvedbi naročil naj se pošlje Zadrुžni zvezi poročilo do konca septembra 1939.

V Ljubljani, dne 2. marca 1939.

Franjo Rakovič l. r.
revizor.

Zahvala.

Zahvaljujemo se Mariji Pomagaj na Brezjah in sv. Jožefu za ozdravljenje 88 letnega očeta od gripe in še hujše želodčne bolezni. Istotako izrekamo zahvalo sv. Luciji in sv. Antonu, ki sta izprosilta zdravje bratu na obeh.

Zahvalo smo dolžni tudi sv. Judi Tadeju in škofu Slomšku za zdravje pri živini.

Družina J. Podgorje.

Nove knjige

»Kristus Kralju« je naslov drobnih knjižici, ki jo je izdal p. K r i z o - s t o m O.F.M. kot VIII. zvezek svojih »Otroških igrice«. — Kdor hoče prirediti z otroki zares lepo vnanjo proslavo v čast Kralju vseh kraljev za bližajoči se VI. mednarodni kongres, naj seže po tej knjižici, ki obsega poleg kongresne himne dve zelo lepi igrici: »Kristus Kralj prihaja« (M. Elizabeta) za deklice in »Sveti Krištof« (P. Krizostom) za dečke. — Knjižica velja samo 3 din in se naroča: **Franciškski samostan, Ljubljana, Marijin trg 4.** Čisti dobiček je namenjen za kongresne stroške.

Charles Dickens: »David Copperfield III.« Prevedel O. Župančič, strani okrog 360 in 8 izvernih ilustracij. Izdala Jugoslov. knjigarna v »Leposlovni knjižnici«. — S tretjim delom je »David Copperfield«, ki ga je naša javnost tako toplo sprejela, zaključen. Priporočamo ga posebno našim dijakom.

NOVI NAROČNIKI

Arh Ana, Horvat Urban, Jerina Frančiška, Jakopin Janez, Krejci Frančiška, Leopušek Marija 4 izv., Rednak Marija, Vodstvo III. reda škofja Loka 5 izv., Vodstvo III. reda šiška, Zemljč Ana, ž. u. Kapela Radenci, preč. O. Klement Verengvard. Subotica.

DAROVI

Za frančiškanske misijone: Skupščina III. reda Nazarje 691 din.

Za Armado sv. Križa: Gdč. Letnik Marija 50 din; Sparovec Terezija 7 din.

Za večno luč v kolegiju: Neimenovana 12 din.

Za sklad Ovetja: G. Dr. Lavrenčič Mat. 30 din.

Darovi za tiskarno: Po 300 din: Skupščina III. reda Stari trg pri Ložu; po 100 din: Skupščina III. reda v Laškem, Mulec Frančiška, Neimenovana, Mrs. Francis Sterle iz Amerike in Lampe Ana vsaka po 3 dol.; po 80 din: Šulc Ivana; po 60 din: skupno g. Peganc, Velgonšek in Suečnik vsi tretjeredniki; po 50 din: Neimenovana po p. Odilu, Votalen Kristina, Tretji red Preska, M. K.; po 45 din: Neimenovana; po 25 din: Neimenovana, Znanc Julija, Avsec Marija, Pirš Marija, Hafner Marjeta, Hribovšek Antonija; po 20 din: Turk Jera, Neimenovana, Čvelbar Ana, Kavka Helena, Habič Cecilija, Arneš Helena, Zaplotnik Marija, Koren Marija, Zadnik Jožef, Grčar Franica; po 16 din: Terpinec Frančiška; po 15 din: Brus Alojzija; po 10 din: žagar Frančiška, šmalc Uršula, Udovič Marija, žonta Marija, Neimenovana Lj., Lobe Marija, Erat Zofija, Suklje Jožefa, Foršek Ana, Jančar Ivan, Turk Marija, Mali Jožefa, Wobner Roza, Paher Uršula, Kovačič Lojzka, Vevar Ana, Hrastar Katarina, Kapus Ana, Zupančič Katarina, Neimenovana, Tratnik Marija, Novak Marija, Jazbec Terezija, Mihalič Ivana; po 7 din: Plevel Marija; po 5 din: Javornik Ana, Brulc Ana, Tomšič Marija, Žurga Marija, Duler Angela, Golob Marija, Mišič Barbara, Čebular Franc, Kavšek Neža, Bačar Franc, Koren Marija, Perko Jožef; po 4 din: Gorše Ana, skufca Frančiška, Novak Terezija, Brčan Elizabeta, Zupančič Marjeta, skufca Terezija, Gorše Frančiška, Može Marija; po 3 din: Gorše Terezija; po 2 din: Neimenovana.

Deleži za tiskarno: Po 400 din: Goričar Antonija; po 100 din: M. ž. Lj. po 50 din: Erzlin Marija; po 15 din: Brus Alojzija; po 10 din: Lužnik Marija; po 6 din: Arh Ana, Odar Neža; po 5 din: Odar Marija, Zupan Helena, Markelj Neža, Rozman Uršula, Jezerc Marija, Kuhar Ana in Čufar Marija, Hribar Frančiška.

ANTON SFILIGOJ

LJUBLJANA

Frančiškanska ulica, poleg Frančiškanske cerkve

ima vedno na zalogi:

Devocijonalije:

Križe (razpela) lesene in kovinaste s podstavkom ali take, da se pritrdijo na steno. Poleg tega nudim primerne svečnike. — Kipe v višini od 20 cm do 150 in 200 cm. — Svetinjice iz aluminija in posrebrene (alpaka-srebro). — Rožne vence domačega izdelka. — Podobice, od din 8.— naprej, in druge nabožne predmete za darila.

Molitvenike, slike, pisarniške potrebščine:

Šolske zvezke, peresa, vse uradne listine, kuverte, črnila, risalno orodje, tuše, risarske glavne papirje, blagajniške in druge trgovske knjige, nalivna peresa, tintnike, pisalne garniture, pisemski papir itd.